
BIJ SUIKERNONKEL OP DE KERST

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL
Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE
Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

BIJ SUIKERNONKEL OP DE KERST

Kerstkomedie in vier bedrijven
door
René Gybels

2004 – herzien 2015

Dit stuk kan ook als gewoon blijspel opgevoerd worden daar het thema van het verhaal niet het feest van Kerstmis is.

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

PERSONAGES

(3 dames – 4 heren of 3 dames – 5 heren)

De personages Victor Mettepenningen en James zijn in het verhaal dezelfde persoon. In principe kunnen ze door één en dezelfde persoon vertolkt worden. In dit geval zijn tijdens de opvoering echter heel wat verkleedpartijen nodig. Ook bestaat het gevaar dat het publiek te vroeg doorheeft dat James en nonkel dezelfde persoon zijn waardoor het verrassingselement van de ontknoping dreigt verloren te gaan. Het verdient daarom aanbeveling dat beide personages door twee verschillende personen gespeeld worden. Qua gestalte is er geen probleem daar nonkel steeds in een rolstoel zit. De vermomming van nonkel doet de rest. James kruipt dan enkel in de huid van nonkel op het einde van het vierde bedrijf wanneer hij zich ontdoet van zijn vermomming en zich kenbaar maakt..

VICTOR: de suikernonkel, ongeveer 70 jaar. In zijn rolstoel met grijze pruik, bril, kamerjas en deken over de knieën lijkt hij een erg oude man. Op kerstavond is hij verkleed als kerstman. Hij spreekt met enigszins bevende en vervormde stem.

ROSITA: zijn privé-verpleegster, 20 jaar. Zij draagt een wit verpleegstersuniform en is zeer bezorgd om nonkel. In feite is zij een weesmeisje dat door nonkel werd geadopteerd.

JAMES: de huisbediende. Het is suikernonkel zelf. Hij gedraagt zich als een typische Engelse butler. In zijn butlerpak toont hij jonger dan hij in werkelijkheid is. Hij tracht incognito het vertrouwen te winnen van zijn familieleden. Zo wil hij achterhalen welke hun ware aard is, welke hun bedoelingen zijn en hoe ze tegenover hem staan en over hem denken.

DOM INDEHERBERG: neef van suikernonkel, 40 à 45 jaar. Hij draagt een goedkoop maatpak. Hij heeft een hoge dunk van zichzelf maar is naïef en onbekwaam. Hij heeft het niet kunnen maken in het leven. Een rijke erfenis zou dan ook veel goedmaken. Ondanks zijn domheid wil hij zich toch laten gelden waardoor zijn opmerkingen vaak onbenullig en soms ook grof en kwetsend zijn.

JUSTINE UYTTEBROECK: de ex van Dom maar voor de gelegenheid zijn liefhebbende echtgenote van ongeveer dezelfde leeftijd. Zij voelt zich veel te goed voor haar ex-man en spaart hem haar vernederingen niet. Omdat ze geld ruikt heeft zij toegestemd in een kortstondige hereniging om samen een bezoek te brengen aan suikernonkel. Zij is opgedirkt met iets te veel en te opvallende maar goedkope juwelen.

BIE INDEHERBERG: nicht van suikernonkel, zuster van Dom en enkele jaartjes jonger. Zij is net maar armoedig gekleed. De verwachtingen die zij had na haar huwelijk met een Franstalige man werden niet ingelost. Zij heeft echter leren leven met de gebreken van haar echtgenoot zodat hun huwelijk zonder al te grote problemen heeft stand gehouden. Het is duidelijk dat zij geen weelde heeft en een eventuele erfenis meer dan welkom zou zijn. Zij laat hier dan ook geen misverstanden over bestaan. Toch is zij goed van hart en geeft zij om nonkel.

BEN(OIT) RAPSAT: echtgenoot van Bie en ongeveer van dezelfde leeftijd. Hij is van Franstalige afkomst maar spreekt behoorlijk Nederlands, alhoewel zijn zinsbouw en klemtonen soms wat te wensen overlaten. Hij draagt een sober maar slecht passend maatpak. Zijn haar is sluik op het voorhoofd gekamd. Met zijn vaak openhangende mond heeft hij een schaapachtig voorkomen dat hij achter een opvallende grote bril tracht te verbergen. Hij is erg onzeker en tracht dit te verbergen door te pas en te onpas een geforceerde idiote lach te produceren. Hij heeft duidelijk een drankprobleem, geniet

van het leven, probeert mee te pakken wat zich voordoet en laat de zorgen voor wat ze zijn. De eventuele erfenis van suikernonkel zou het leven voor hem alleszins gemakkelijker maken.

CONSTANT INDEHERBERG – AENDEKERK: adoptiebroer van Dom en Bie. Ongeveer 20 jaar. Hij is een sympathieke jonge man en nog vrijgezel. Hij is sportief gekleed en is zeker geen erfenisjager.

KORTE INHOUD

Het stuk kan hedendaags gespeeld worden.

Het verhaal speelt zich af in het ontvangtsalon, annex bar, ten huize Victor Mettepenningen.

We zijn zeven dagen voor Kerstmis.

Dom, Bie en Stan ontvingen vanwege hun nonkel Victor een uitnodiging om enkele dagen bij hem thuis door te brengen om samen het kerstfeest te vieren.

Zij kennen nonkel van haar noch pluim en weten enkel van hun overleden moeder van zijn bestaan.

Wanneer zij zich ten huize Mettepenningen aanmelden worden zij door James, de huisbediende ontvangen in een rijkelijk ingerichte kamer. Nonkel houdt er kennelijk een hoge levensstandaard op na.

Zij vragen zich luidop af waarom nonkel, die voordien nooit naar hen omgekeken heeft, hen nu uitnodigt voor het kerstfeest. Is nonkel erg oud en ziek? Voelt hij zijn einde naderen? Wil hij samen met zijn familieleden Kerstmis vieren om hen beter te leren kennen met het oog op zijn testament?

Wanneer zij nonkel, gezeten in een rolstoel en geholpen door een privé-verpleegster te zien krijgen, blijkt dat ze het bij het rechte eind hebben. Alleen heeft hij een onaangename verrassing in petto: hij wil zijn volledig vermogen nalaten aan slechts één van zijn drie familieleden en wel aan diegene die in de loop van de volgende dagen zal aantonen dat hij de meest geschikte persoon is om een immens fortuin te beheren. Op kerstavond zal hij zijn beslissing kenbaar maken.

De strijd om de erfenis barst in alle hevigheid los. Het wantrouwen heerst. Alle troeven worden uitgespeeld om mekaar onderuit te halen.

Omdat nonkel gewaarschuwd heeft voor laster en roddel wordt James ingeschakeld. Zij nemen hem in vertrouwen om de fouten, gebreken en onhebbelijkheden van de tegenpartij tot bij nonkel te laten doordringen.

Ook Rosita, de privé-verpleegster wordt met een scheef oog bekeken. Zij gaat naar de goesting van Dom en Bie veel te vertrouwelijk met nonkel om. Stan ziet hierin geen graten en wordt smoorverliefd op het knappe kind.

Zo wordt het kerstavond.

Alvorens zijn beslissing kenbaar te maken onderwerpt nonkel zijn familieleden aan een ultieme test. Deze wordt Dom en Bie fataal. Zij laten zich vangen en verzaken aan de erfenis. Stan wordt de enige erfgenaam.

Nonkel zou echter nonkel niet zijn indien hij op kerstavond geen troostprijs voorzien had voor zijn verliezende familieleden voor zover ze van goede wille zijn. Zo ontvangt Bie een éniġ kerstcadeau, waardoor ze de rest van haar leven zonder zorgen tegemoet kan zien. Dom doet zijn naam alle eer aan en is arrogant en dom. Hierdoor laat hij zijn geschenk door de vingers glijpen.

Stan meent nonkel te verrassen door prompt de hand van Rosita te vragen. Dan komt pas de ware toedracht aan het licht: nonkel is helemaal niet ziek en zeker niet op sterven na dood, James is geen huisbediende maar nonkel in hoogsteigen persoon en Rosita is niet zijn privé-verpleegster maar zijn aangenomen dochter. En was die verrassing van Stan voor nonkel wel echt een verrassing?

DECOR

In de **linkerwand** bevindt zich een dubbele klapdeur waardoor een rolstoel gemakkelijk af en aan kan rijden.

Achteraan zien we een huisbar, een prachtig versierde kerstboom en een inkomhal met onzichtbare vestiaire. Indien mogelijk bevinden bar, kerstboom en inkomhal zich op een verhoog van een tiental centimeters.

In de **rechterwand** is een deur die toegang geeft tot een gang die naar de gastenkamers leidt.

Als noodzakelijk **meubilair** staat er een salon met zitgelegenheid voor minstens vijf personen.

Het geheel is zeer rijkelijk aangekleed met draperieën, schilderijen, lampen, kasten met zilverwerk, misschien een gedrapeerd raam in de achterwand met uitzicht op een tuin.

Hier en daar zijn kerstversieringen aangebracht zodat de kerstsfeer voelbaar aanwezig is. De decorbouwer kan hierin zijn fantasie de vrije loop laten.

E E R S T E B E D R I J F

Eerste tafereel : James – Dom – Justine.

(Zeven dagen voor Kerstmis op een vroege namiddag. De ontvangkamer is verlaten. Op de achtergrond speelt zachte kerstmuziek. Er wordt gebeld. James, de huisbediende komt binnen door de klapdeur en begeeft zich rechttop met afgemeten passen naar de inkomhal. Wanneer het gesprek begint sterft de muziek langzaam uit.)

DOM: *(onzichtbaar in de inkomhal)* Woont hier mijnheer Mettepenningen?

JAMES: Zo is dat, mijnheer.

DOM: Wij ontvingen een uitnodiging voor het kerstfeest..

JAMES: Is dat zo, mijnheer?

DOM: Inderdaad. Mijnheer Mettepenningen is mijn oom, de broer van mijn moeder zaliger.

JAMES: Komt u binnen, allebei.

(Dom en Justine, in overjas en met de reiskoffer in de hand, komen binnen. Ze kijken bewonderend in het rond.)

JUSTINE: Waw! Gene krot zeg.

DOM: Een paleis heeft er niets aan.

JUSTINE: Kijk eens wat een prachtige kerstboom. En wat een luxe. Nonkeltje heeft goed geboerd.

DOM: Een boer kan zich dat niet permitteren.

JUSTINE: Idioot, gij verstaat mij niet.

JAMES: *(komt uit de inkomhal)* U mag hier uw reiskoffers neerzetten. *(Dom en Justine zetten hun valiezen neer op de aangeduide plaats.)*. Uw mantel als u mij toestaat mevrouw?

JUSTINE: Natuurlijk mijnheer. Dank u wel, mijnheer.

JAMES: *(helpt Justine uit haar mantel)* James, zegt u maar James. Ik ben de huisbediende.

DOM: De huisbediende? Een butler zoals in Engeland?

JAMES: In Engeland zou men mij inderdaad de butler noemen.

DOM: Kan mijn oom zich dat permitteren?

JAMES: Als u mij toestaat, dat vraagt u hem beter zelf. Mag ik uw overjas mijnheer?

DOM: Natuurlijk James. (*Dom ontdoet zich van zijn overjas*) Asjeblijft James. Dank u wel James.

JAMES: Graag gedaan mijnheer.

(James bergt de jassen op in de vestiaire. Intussen vergapen Dom en Justine zich aan het rijkelijk interieur.)

DOM: Alles stinkt hier naar weelde en rijkdom.

JUSTINE: Correctie: alles verspreidt hier een welriekende geur van rijkdom en weelde. Dit interieur is niet te schatten.

DOM: Nonkel verdient geld als water.

JUSTINE: Hij zwemt er in.

DOM: De Mettepenningens hebben altijd een fijne neus gehad voor zaken.

JUSTINE: Dan aardt gij helemaal niet naar uw moeder.

DOM: 't Is niet het moment voor verwijten.

JUSTINE: Dat is geen verwijt. Ik stel alleen maar vast.

(James heeft de jassen weggehangen en bekommert zich verder om het bezoek.)

JAMES: Mag ik u verzoeken plaats te nemen asjeblijft. (*Dom en Justine zetten zich in een zetel.*) En mag ik u in naam van meester Mettepenningen een welkomstdrankje aanbieden?

DOM: Dat mag u zeker James. Een sherry als het kan.

JAMES: Natuurlijk kan dat mijnheer. En voor mevrouw?

JUSTINE: Maak er twee van als u wilt James.

JAMES: Dat komt in orde mevrouw. Als u mij even wilt excuseren?

(James begeeft zich naar de bar om voor de drank te zorgen.)

DOM: (*met gedempte stem*) Wat een stijve hark zeg!

JUSTINE: James kent zijn wereld.

DOM: Vooral zijn plaats in die wereld. Hij noemt nonkel Victor "meester Mettepenningen". En hij is de onderdanige dienaar.

JUSTINE: Zo hoort dat in hogere kringen. Daar zijn meesters en knechten.

DOM: Ik zou niet kunnen leven als knecht van een meester.

JUSTINE: Wat kunt ge wel?

DOM: Zelf meester zijn en baas spelen over de knecht.

JUSTINE: Daar hebt ge wel een minimum aan capaciteiten voor nodig.

DOM: Ik heb er meer dan genoeg.

JUSTINE: Daar heb ik nog niet veel van gezien.

(James komt plechtig aangedragen met de gevulde glazen en onderzetjes op een zilveren plateau en bedient de gasten.)

JAMES: Ziezo, een sherry voor mevrouw. Asjeblijft.

JUSTINE: Dank u zeer.

JAMES: En een sherry voor mijnheer.

DOM: Dank u James. Zet maar neer.

JAMES: Dat was ik al van plan mijnheer. Wie mag ik aanmelden bij de meester?

DOM: Dom.

JAMES: Hoe ... Dom?

DOM: Dom is mijn voornaam. Van Dominicus. Maar iedereen noemt mij Dom.

JUSTINE: En terecht.

JAMES: U zegt mevrouw?

JUSTINE: Indeherberg.

DOM: Zo luidt mijn familienaam. Omdat mijn vader zo heette.

JAMES: Daar kan ik inkomen.

DOM: 't Is een weinig voorkomende naam. Ook Mettepenningen, de naam van mijn moeder, is eerder zeldzaam. Is u al lang bij mijn oom in dienst?

JAMES: Al vele jaren mijnheer. Als u mij toestaat ga ik nu even tot bij hem. Om het bezoek aan te kondigen van mijnheer Dom Indeherberg en van mevrouw...?

JUSTINE: Justine.

DOM: Uyttebroeck.

JAMES: Dus mijnheer en mevrouw Indeherberg-Uyttebroeck.

DOM: Inderdaad James. Maar noemt u ons gewoon mijnheer Dom en mevrouw Justine.

JAMES: Als mijnheer Dom dat verkiest, graag mijnheer Dom.

DOM: (*gebaar van 'ga nu maar'*) Dan mag u ons nu aanmelden bij de meester.

JAMES: Dat zal zo gebeuren, mijnheer Dom. Intussen (*wijst naar de sherry*) op uw gezondheid. En op de gezondheid van de meester.

DOM: À propos James, hoe gaat het met de gezondheid van 'de meester'.

JAMES: Het zou beter kunnen mijnheer Dom.

JUSTINE: Hij is toch niet ziek?

JAMES: Zijn gezondheid laat soms te wensen over.

DOM: Is het erg met hem gesteld?

JAMES: Als u mij toestaat, daarover kan ik mij niet uitspreken.

JUSTINE: Wat mankeert hem als ik dat vragen mag?

JAMES: Dat mag u zeker vragen mevrouw. Ik ben echter zijn geneesheer niet, begrijpt u.

DOM: Waarom heeft hij ons laten komen?

JAMES: Dat zal hij u straks zelf mededelen. Als u mij toestaat breng ik hem nu op de hoogte van uw aanwezigheid.

DOM: Natuurlijk James, u mag beschikken.

JAMES: (*sarcastisch*) Dank u wel mijnheer Dom.

(James verlaat de kamer door de klapdeur. Dom en Justine nippen aan hun glaasje sherry.)

JUSTINE: 'U mag beschikken'. Wat een pretentie zeg.

DOM: Ik ben toch de neef van zijn 'meester'.

JUSTINE: Voorlopig zijn we hier alleen gasten.

DOM: Gasten van nonkel Victor. En James is maar zijn huisbediende.

JUSTINE: Een huisbediende met stijl. Nonkeltje weet zich te omringen.

DOM: Ik heb nonkel nooit gekend.

JUSTINE: Daarom hebt ge nooit over hem verteld.

DOM: Er viel niets te vertellen. Ik weet alleen van mijn moeder dat hij op zekere dag vertrok, voorgoed. En opeens, na al die jaren, nodigt hij ons uit om samen met hem het kerstfeest te vieren.

JUSTINE: Dat is heel merkwaardig.

DOM: Zou het kunnen dat nonkel zijn laatste wilsbeschikkingen wil treffen?

JUSTINE: Zijn testament maken bedoelt ge?

DOM: Juist. En daarom zijn erfgenamen wil leren kennen.

JUSTINE: Daarom moest ik meekomen.

DOM: Natuurlijk. Hij mag niet weten dat we gescheiden zijn.

JUSTINE: Waarom niet? Dat gebeurt tegenwoordig wel meer.

DOM: Misschien is nonkel van het ouderwetse type. En zou onze scheiding onze kansen op een rijke erfenis kunnen hypothekeren.

JUSTINE: Maar waarom zou hij ons uitkiezen als erfgenamen?

DOM: Omdat hij nooit getrouwd is. En geen andere familie heeft.

JUSTINE: Dan is hij een suikernonkel.

DOM: Dat bedoel ik.

JUSTINE: Ik hoop dat ge gelijk hebt. Dan ben ik niet voor niets meegekomen..

DOM: Als we nu erven en heel heel rijk worden, zouden we dan...?

JUSTINE: Geen sprake van. Ons huwelijk is voorbij. Ik heb een nieuwe relatie met Frederick. Ik krijg mijn deel van de erfenis en ... salu.

DOM: Ik had nochtans gehoopt...

JUSTINE: IJdele hoop. Ten andere, er is nog een groot probleem. Ik ben niet zinnens om hier met u een kamer te delen.

DOM: Ge zult wel moeten.

JUSTINE: Ik moet niets. Ik vraag James om een afzonderlijke kamer.

DOM: Dat kunt ge niet maken. In de ogen van nonkel moeten wij het ideale echtpaar zijn. We moeten doen alsof.

JUSTINE: Ge kruipt in geen geval bij mij in bed.

DOM: Waar slaap ik dan?

JUSTINE: Dat interesseert mij niet. Ik hoop dat deze miserie de moeite loont.

DOM: Dat hoop ik ook.

JUSTINE: Zou nonkeltje alleen ons uitgenodigd hebben?

DOM: Moest dat waar zijn...*(De bel rinkelt.)*

JUSTINE: 't Is niet waar. We mogen het vergeten.

(James komt binnen door de klapdeur en begeeft zich naar de inkomhal.)

DOM: Dat is voorzeker ons Bie met haar halvegare Walenkop?

JUSTINE: Daar vrees ik voor.

DOM: Dan moeten we delen door twee.

JUSTINE: Misschien wel door drie.

DOM: Door drie? Nooit van mijn leven. Die derde is geen echte familie.

Tweede tafereel: James – Dom – Justine – Bie – Ben.

BIE: *(in de inkomhal)* Wij zoeken mijnheer Victor Mettepenningen. Hij nodigde ons uit voor het kerstfeest. Zijn we hier op het juiste adres?

JAMES: Heel zeker mevrouw. Komt u toch binnen.

BIE: Dank u wel mijnheer.

BEN: Vele merci.

DOM: *(terwijl Bie en Ben binnenkomen)* Zij zijn het verdomme. Dat was te verwachten hé.

BIE: *(ziet Dom en Justine zitten)* Zie daar eens, bekend volk. En nog wel samen.

JUSTINE: Waarom zouden wij niet samen zijn?

BIE: Ge zijt toch...

JUSTINE: Samen, zoals ge ziet.

BIE: Maar ik dacht...

DOM: Ge moet niet denken. Dat is slecht voor uw hersenen. En ge hebt er al niet te veel.

BIE: Dat zit in de familie hé Dom.

JAMES: *(komt uit de inkomhal)* U mag uw reiskoffers neerzetten als u wilt. Mag ik uw mantel mevrouw?

BIE: Jazeker mijnheer. Dank u wel mijnheer.

DOM: Mijnheer is James, Bie. James is de huisbediende van nonkel Victor. Ge moogt hem James noemen. Zo is het toch hé Jamie?

JAMES: De naam is James, als u mij toestaat *(tot Bie)* U mag mij James noemen mevrouw.*(tot Ben)* Uw mantel mijnheer?

BEN: Natuurlijk James. Als 't u belieft en vele merci. *(lacht)*

(James heeft de jassen van Bie en Ben aangenomen en bergt ze op in de vestiaire.)

BIE: *(kijkt rond)* Prachtig... heel mooi.

BEN: Très chique chouchou. Dit interieur, dat kosten zeer duur.

BIE: En de kerstboom is zo rijkelijk versierd.

BEN: En de bar, zij zijn zo rijk gevullen.

DOM: Nonkel zit er warmpjes in.

BIE: Zo te zien wel.

DOM: Wij denken...

BIE: Niet doen Dom. Wat voor mij niet deugt is voor u ook niet goed.

JAMES: *(heeft de mantels opgeborgen)* Wie mag ik nog aanmelden bij de meester?

DOM: Dat is nonkel Victor.

BIE: Dat had ik al begrepen. *(tot James)* Ik ben Bie Indeherberg, de zus van Dom.

BEN: Aan dat, zij kunnen niets aan doen James. En mij, ik ben Ben Rapsat.*(lacht)*

JAMES: Daar kan u zelf wel iets aan doen hoor.

BEN: Dat het zijn niet waar James. Ik zijn zo van bij mijn 'geboort'.

JAMES: U bedoelt dat het erfelijk is.

BEN: Natuurlijk het zijn erfelijk. Mijn vader hij was Rapsat en daarom ik zijn ook Rapsat.*(lacht)*

JAMES: Dat spijt me zeer, mijnheer... hoe is de naam als u mij toestaat?

BEN: Enfin James, ik zeggen het reeds drie keer: Rapsat.

JAMES: Oh mijnheer noemt Rapsat. Pardon mijnheer, er was een klein misverstand.

BEN: Dat het zijn gene problème jong. *(lacht)*

JAMES: En mag ik ook uw voornaam weten?

BEN: Mij, ik ben Ben.

JAMES: U, u is... is?

BEN: Mais enfin, ik ben Ben.

JAMES: Ik begrijp het al. U zegt het liever niet. Geen enkel probleem mijnheer.

BEN: Potverdek, het zijn ene grote problème. Ik ben Ben.

BIE: Mijn man noemt Ben, James, Benoit Rapsat. Maar iedereen noemt Ben Ben.

JUSTINE: Zoals ze Dom Dom noemen.

JAMES: Nu begrijp ik het.

DOM: Dat heeft wel lang geduurd.

BEN: De hele wereld zijn niet zo slim als Dom. Nespa Dom? *(lacht)*

JAMES: Ik meld de meester dat de familie Rapsat-Indeherberg is toegekomen. Mag ik u in zijn naam een welkomstdrankje aanbieden?

BIE: Graag James. *(tot Dom en Justine)* Wat drinkt gij?

JUSTINE: Sherry. Ge gaat ons toch niet na-apen?

BIE: Wees maar gerust. Sherry James.

JAMES: Jazeker mevrouw. En voor mijnheer?

BEN: Zijn het mogelijk voor een whisky James? *(lacht)*

JAMES: Natuurlijk mijnheer, alles is mogelijk.

BEN: Maken dan maar direct een dubbel. *(lacht)*

JAMES: Zoals mijnheer verkiest. Als u mij even wilt excuseren.

(James begeeft zich naar de bar. Bie en Ben zetten zich neer.)

BIE: Chérie!

BEN: Chouchou?

BIE: Zijt ge niet verlegen?

BEN: Waarom chouchou?

BIE: Ik wil dat ge nuchter blijft. We moeten een goede indruk maken op nonkel Victor.

JUSTINE: En nuchter is dat al moeilijk genoeg.

BIE: Dan zoudt gij ook beter water drinken.

DOM: Water? Dat past niet in dit milieu. Hier drinkt men sherry.

BEN: Of whisky. Nespa Dom?

DOM: 't Is comme ça, Benoit.

BIE: Ik brand van nieuwsgierigheid om nonkel te leren kennen.

JUSTINE: Hij blijktbaar niet om ons te leren kennen.

BIE: Hij nodigt ons wel uit voor het kerstfeest..

BEN: Misschien hij hebben een mooi cadeau. *(lacht)*

JUSTINE: Wij denken zelfs een heel mooi cadeau.

DOM: Wij vermoeden dat nonkel zijn testament wil maken.

JUSTINE: En vooraf zijn erfgenamen wil leren kennen.

DOM: Zijn enige erfgenamen.

BIE: Moest dat waar zijn, dan...

BEN: Zwijgen maar een beetje. James zijn daar.

(James komt weer plechtig aangedragen met de gevulde glazen en onderzetjes op een zilveren plateau en bedient de nieuwe gasten.)

JAMES: Zo, een sherry voor mevrouw. Asjeblijft.

BIE: Dank u James.

JAMES: En een dubbele whisky voor mijnheer.

BEN: Vele merci, James. Ik ben Ben.

JAMES: Dat weet ik intussen.

BIE: En ik ben Bie.

JAMES: Natuurlijk, mijnheer Ben en mevrouw Bie. Op uw gezondheid. En op de gezondheid van meester Mettepenningen.

BEN: *(met het glas richting klapdeur)* Santé mon oncle 'Met de penneningen'. *(lacht)*.

BIE: Gezondheid nonkel. Ik kan niet wachten om u te ontmoeten.

JAMES: Alles op zijn tijd mevrouw. Ik meld de meester alvast dat u er bent. *(James gaat plechtig af door de klapdeur.)*

BIE: Dank u wel James. *(als James weg is)* Wat een hoffelijk man.

JUSTINE: Op het onthaal ten huize Mettepenningen valt niets aan te merken.

DOM: Als de reden van ons bezoek ook aan onze verwachtingen beantwoordt

BIE: Gij bedoelt dat testament. Waarom zou nonkel een testament maken?

BEN: Daarvoor hij moeten hebben een goede raison. Een goede reed.

DOM: Die is er. Nonkeltje is oud.

JUSTINE: En nonkeltje is ziek.

DOM: Zijn toestand laat te wensen over.

JUSTINE: Veel te wensen over. James heeft het zelf gezegd.

BIE: Wat heeft James juist gezegd?

DOM: Hij durfde zich niet uitspreken over de ernst van de zaak. Maar ...(*trekt bedenkelijk gezicht*).

JUSTINE: Hij verwees naar zijn geneesheer. Maar aan zijn gezicht te zien...(*trekt eveneens een bedenkelijk gezicht*).

DOM: We mogen ons aan het ergste verwachten.

BEN: Dan wij hebben een kleine beetje een grote chance, weet ge.(*lacht*)

BIE: Chérie wat zegt ge nu?

BEN: De chose zoals ze zijn chouchou. Het meest erge ding voor nonkel zijn het meest goede ding voor ons. Want een testament het zijn nikske waard zolang de suikernonkel hij zijn niet dood. (*lacht*)

BIE: Als het zo erg is mogen we hier nog een bezoeker verwachten.

(*De bel rinkelt.*)

JUSTINE: 't Is niet waar hé. Ge had beter gezwegen.

DOM: Ik ben daarmee niet akkoord. Ik protesteer.

(*James komt binnen door de klapdeur en gaat met afgemeten passen naar de inkomhal.*)

BIE: Wij hebben niets te protesteren, vrees ik. (*tot Ben*) Wat vindt gij er van chérie?

BEN: (*gaat helemaal op in zijn glas whisky*) Van de whisky? Hij zijn perfect chouchou.

Derde tafereel: James – Dom – Justine – Bie – Ben – Stan.

STAN: (*in de inkomhal*) Goede dag, mijnheer. Bij Mettepenningen?

JAMES: Inderdaad mijnheer.

STAN: Ik ben de neef van Victor Mettepenningen. Ik ontving een uitnodiging voor het kerstfeest.

JAMES: Komt u toch binnen mijnheer.

STAN: Dank u wel mijnheer.

(Stan komt naar binnen. Hij draagt een pull met rolkraag en vest maar geen overjas. Hij zet zijn reiskoffer neer en ziet dan de rest van de familie.)

STAN: Iedereen is van de partij, zie ik. Ik zal eerst maar even goede dag zeggen. Dag Bie, mijn grote zus. *(kus)* En Ben, mijn 'scone broer', comment ça va?*(hand geven)*

BEN: Dat marcheert jong. *(lacht en heft zijn glas whisky even in de hoogte).*

STAN: Dat zie ik. En dit is mijn grote broer Dom.*(wil Dom een hand geven maar deze negeert het gebaar)* Ik ben blij u hier te zien.

DOM: *(terzijde)* Dat kan ik van u niet zeggen.

STAN: En mevrouw Justine is meegekomen. Dat doet mij plezier. *(kus)*

JUSTINE: Waarom zou ik niet meekomen?

STAN: Wel... ik meende ...

JUSTINE: Uw mening wordt hier niet gevraagd.

DOM: En zeker niet op prijs gesteld.

STAN: Sorry, excuseer . Hebben jullie nonkel al ontmoet?

JAMES: *(heeft geduldig staan wachten)* Meester Mettepenningen zal u later verwelkomen. Intussen breng ik hem op de hoogte van uw komst. Als u mij toestaat, mijnheer is...?

STAN: Constant Indeherberg-Aendekerk.

JAMES: Dat zijn mijn zaken niet mijnheer. Hoe mag ik u aanmelden?

STAN: Zoals ik kom te zeggen: Constant Indeherberg-Aendekerk.

JAMES: U meent dit werkelijk?

STAN: Ik was nog nooit zo ernstig. Constant is mijn voornaam. Maar u mag mij Stan noemen. Mijn alleenstaande moeder noemde Aendekerk. Uit noodzaak stond ze mij af ter adoptie. Zo kwam ik bij de familie Indeherberg terecht. En ben ik Constant Indeherberg-Aendekerk.

DOM: Hij is dus geen echte familie. Zeg dat ook aan de meester.

JAMES: Ik meld de meester dat mijnheer Constant Indeherberg-Aendekerk is toegekomen.

BEN: Excuseer James, Stan hij hebben nog geen 'welkomdrankje' gedrinkt. *(lacht)*

JAMES: Goed dat u het zegt, mijnheer Ben. Wat wenst mijnheer Stan te drinken?

STAN: Een fruitsap graag.

JAMES: Daar wordt voor gezorgd mijnheer Stan.

BEN: Mogen ik ook nog een kleine beetje James. *(lacht)*

BIE: Chérie!

BEN: Chouchou?

BIE: Moet dat nu echt?

BEN: Niets moeten. Maar alles mogen. Nespa James?

JAMES: Zeker mijnheer Ben. Nog een dubbele?

BEN: Gewoon James, dat volstaan.

JAMES: Zoals u wilt mijnheer Ben. *(James begeeft zich naar de bar.)*

BIE: Chérie riskeer het niet om u te bezatten.

BEN: Mais non chouchou. Rapsat ik heten wel zo. Maar rap zat ik zijn niet zo. *(lacht)*

BIE: 't Is al goed.

JUSTINE: Amai Bie, uwe vent is niet min.

BIE: Die van u is nog veel minder.

JUSTINE: Hij heeft ten minste geen slechte manieren.

BIE: Dat is niet moeilijk. Hij heeft er geen.

JUSTINE: Uwe Waal wel misschien?

BIE: Ik ben toch nog niet weggelopen.

JUSTINE: Wat wilt ge daarmee zeggen?

BIE: Dat weet ge goed genoeg.

JUSTINE: Neen, dat weet ik niet.

BIE: Dan weet ik het voor ons twee.

STAN: Kom zeg, geen ruzie maken. 't Is bijna Kerstmis. En wij zijn hier als gasten.

BEN: Exact., als ‘invités’. En als ‘invités’ wij moeten ons gedraag.

(James komt aangedragen met een fruitsap en nog een glas whisky.)

JAMES: *(terwijl hij zijn gasten bedient)* Een fruitsap voor mijnheer Stan. Asjeblieft.

STAN: Dank u wel, James.

JAMES: En nog een whisky voor mijnheer Ben. Voilà.

BEN: Vele merci, James. En santé.

JAMES: Op de gezondheid mijnheer Ben. Als u mij toestaat zal ik nu mevrouw Justine en mijnheer Dom hun kamer tonen.

DOM: Dat is u toegestaan James. Dan kunnen mevrouw Justine en mijnheer Dom zich in alle intimiteit terugtrekken.

BIE: En dat zal hen goed doen, hé Dom.

JUSTINE: Moei er u niet mee ja!

BIE: Ik zou niet durven. Het was goed bedoeld.

JAMES: *(neemt het valies van Justine)* Als mijnheer en mevrouw mij willen volgen?

DOM: Wilt u mijn reiskoffer ook nemen James?

JUSTINE: Schaamt ge u niet. Draag uw reiskoffer toch zelf.

DOM: Mijn rug liefje, weet ge 't nog. En daarbij, James is de huisbediende. Het behoort tot zijn taken. Nietwaar James?

JAMES: Zeker mijnheer Dom. Ik breng uw reiskoffer zo dadelijk naar uw kamer. Als u mij nu wilt volgen. *(James gaat voorop door de gangdeur, gevolgd door Justine en Dom.)*

JUSTINE: *(tot Dom terwijl ze weggaan)* Hoe kunt ge zo onbeschoft zijn.

DOM: Ik weet hoe ge met personeel moet omgaan.

STAN: *(wanneer het drietal weg is)* Dom stelt zich nogal aan.

BIE: Hij noemt niet voor niets Dom.

STAN: Ik dacht dat die twee uiteen waren.

BIE: Blijkbaar niet.

BEN: Ik denken zij zijn samen voor deze occasie.

STAN: Voor het kerstfeest bij nonkel? Dat lijkt mij ver gezocht.

BIE: Misschien toch niet zo ver. Denk eens goed na.

STAN: Mijn hersenen doen al pijn van 't nadenken.

(James komt binnen om de koffer van Dom te halen. Hij luistert even mee.)

BIE: Waarom heeft nonkel Victor ons uitgenodigd?

STAN: Om ons te leren kennen zeker. En omdat hij met zijn familie het kerstfeest wil vieren.

BIE: De voorbije jaren heeft hij daar nooit behoefte aan gehad.

STAN: Nu dan wel. Dat kan toch.

BIE: Alles kan. Maar wij denken dat er een andere reden is.

STAN: Welke mag dat wel zijn?

BIE: Nonkel is al wat oud en erg ziek... naar 't schijnt..

STAN: Toch niet zo ziek dat hij...

BIE: Toch wel Stan. Zijn toestand is zorgwekkend.... naar 't schijnt.

STAN: Naar 't schijnt, naar 't schijnt. Had mijn schoonmoeder een dochter gehad dan was ik nu getrouwd ... naar 't schijnt.

BIE: Maar 't zou zeker waar zijn. Onze eerste ontmoeting met nonkel Victor wordt wellicht ook de laatste.

STAN: Dat meent ge niet.

BEN: Toch wel jong. Onze onkel hij zijn ... hoe ik zullen dat zeg... hij zijn bijna de hoekje om. Hij moeten alleen nog zijn laatste adem blaas.
Nespa chouchou?

BIE: Volgens Dom en Justine helaas wel. James zou het zelf gezegd hebben..

STAN: En toch geloof ik het niet. Ik heb mij zo verheugd op onze kennismaking. En dan enkel om afscheid te nemen? Dat kan niet.

BIE: Maar moest het toch zo zijn, dan is daar ook een goede kant aan.

STAN: Aan sterven is geen goede kant.

BIE: Voor wie sterft niet. Wel voor wie achterblijft. Nonkel is schatrijk. En Dom en Justine ... en wij ook wel een beetje...wij denken... dat hij ons wil gedenken.

BEN: In zijne testament.

STAN: Zijn testament? Dat kan mij gestolen worden.

(James trekt zich terug.)

BIE: Ons ook. Maar zakelijk gezien....

BEN: Een rijke erfenis zijn een goede ding voor arme lied.

STAN: Jullie geven geen moer om nonkel Victor. Jullie vier zijn hier neergestreken als een stelletje aasgieren. Om nonkel zijn erfenis te verslinden.

BIE: Dat is niet waar. Wij vinden het heel erg voor nonkel. Maar als het toch zo is...

STAN: Het is niet zo. Ik wil er geen woord meer over horen.

JAMES: *(komt terug binnen)* Als u mij toestaat zal ik ook uw kamers tonen. *(James neemt de reiskoffer van Bie.)*

BIE: *(staat recht)* Dank u James.

BEN: *(staat eveneens recht)* Ik dragen mijzelf mijn valies.

BIE: Komt ge Stan?

STAN: Ga maar. Ik kom direkt.

(James vertrekt door de gangdeur, gevolgd door Bie en Ben. Op de achtergrond horen we zachte kerstmuziek. Stan staat recht.)

STAN: Ik heb nonkel Victor nooit gekend. Ons moeder sprak soms over hem. Als ze hem erg miste zoals met Kerstmis. Er klonk dan zoveel droefheid in haar stem. Veel zei ze niet. Maar juist daardoor was nonkel voor mij een mysterieus man. Ik wilde hem zo graag leren kennen. En plots stuurt hij mij een brief. Of ik tijdens de kerstperiode enkele dagen bij hem wil doorbrengen. Om kennis te maken en samen het kerstfeest te vieren. Ik kon het eerst niet geloven. Maar het was echt. En hier sta ik nu. Om te horen dat nonkel op sterven na dood is.

(James is tijdens de mijmeringen van Stan binnengekomen en heeft even staan meeluisteren. De muziek stopt.)

JAMES: Mijnheer Stan staat te mijmeren?

STAN: Oh James, ik had u niet gehoord. Is het waar wat ze zeggen?

JAMES: Wat zeggen 'ze', mijnheer Stan?

STAN: Dat nonkel Victor ernstig ziek is. Dat zijn toestand zorgwekkend is. Vrijwel hopeloos.

JAMES: Zo dramatisch is het niet.

STAN: Bie en Ben zeggen dat Dom en Justine zeggen dat gij het zelf gezegd hebt.

JAMES: Mensen horen soms wat ze graag willen horen.

STAN: Het is dus niet waar?

JAMES: De gezondheid van de meester zou beter kunnen.

STAN: Maar er dreigt geen onmiddellijk gevaar.

JAMES: Straks zult u de meester zien. Dan kan u zelf oordelen.

STAN: Uw woorden stellen mij gerust. Ik wil nonkel niet verliezen.

JAMES: Zo'n vaart zal het niet lopen, mijnheer Stan. Mag ik nu uw kamer tonen?

STAN: Ik vind ze wel James. 't Is door die deur zeker?

JAMES: Jawel mijnheer Stan. En aan het einde van de gang de deur rechts.

STAN: Dank u James. (*neemt zijn bagage*) Tot straks. Ik kijk er naar uit om nonkel te ontmoeten.

JAMES: De meester ongetwijfeld ook. Tot straks mijnheer Stan. (*Stan gaat naar zijn kamer. De achtergrondmuziek komt langzaam terug.*) Wat een bewogen morgen. Met een hoogst merkwaardige kennismaking met de enige erfgenamen van de meester: Dom Indeherberg en Justine Uyttebroeck; Bie en Ben Rapsat-Indeherberg en Constant Indeherberg-Aendekerk. Als ze hun namen eer aandoen is het einde nog niet in zicht. (*reikt met beide handen naar de hemel*) But what's in a name, my Lord. (*James gaat plechtig af door de klapdeur.*)

D O E K

T W E E D E B E D R I J F

Vierde tafereel: James – Dom - Justine – Bie – Ben - Stan

(Diezelfde dag in de late namiddag. In de achtergrond speelt zachte kerstmuziek. Dom en Justine komen door de gangdeur naar binnen. De muziek sterft langzaam uit.)

JUSTINE: Wij zijn de eersten.

DOM: Ik heb toch gezegd dat het nog veel te vroeg was.

JUSTINE: Ik verveelde mij dood op die kamer.

DOM: Ik verveelde u dood bedoelt ge.

JUSTINE: 't Is moeilijk om te doen alsof.

DOM: Ge zult het u niet beklagen.

JUSTINE: Als dit spelletje maar niet te lang duurt.

(Dom en Justine hebben zich intussen neergezet in een zetel. Bie en Ben komen binnen.)

BIE: Ah ge zijt er al.

JUSTINE: Gij toch ook.

BIE: Gij waart wel de eersten.

DOM: Er moet iemand de eerste zijn.

BIE: Hoe verliep het gezellig samenzijn 'in alle intimiteit'?

JUSTINE: *(kortaf)* Dat zijn uw zaken niet.

BIE: Ik toon enkel mijn interesse.

JUSTINE: Uw interesse kan mij gestolen worden.

(Bie en Ben hebben zich tijdens het gesprek neergezet. Stan komt binnen.)

STAN: Ik ben de laatste zie ik.

BIE: De laatsten zullen de eersten zijn Stan.

DOM: Niet als het op nonkels erfenis aankomt.

STAN: Wie zegt dat er hier te erven valt?

JUSTINE: Wij zijn daar vrijwel zeker van.

STAN: Ik ben er zeker van dat gij u vergist..

DOM: Ik hoop van niet.

JUSTINE: Dat hoop ik voor u.

JAMES: (*komt binnen door de klapdeur*) De hele familie is present.

STAN: Wij zijn razend benieuwd om nonkel Victor te ontmoeten.

BIE: En om te zien hoe het met hem gaat.

DOM: Vooral met zijn gezondheid.

JAMES: Nog even geduld. De meester zal u zo dadelijk begroeten. Als u mij toestaat ga ik intussen even naar de stad voor enkele dringende boodschappen. Tijdens mijn afwezigheid bedient u zich gerust zelf aan de bar. De meester staat erop dat u zich hier volkomen thuis voelt. Ik zie u later op de avond.

DOM: Wilt u mij toch eerst wat inschenken James? Iets straf als het kan.

JAMES: Als u er echt op staat, mijnheer Dom.

STAN Mijnheer Dom staat er helemaal niet op James. Ik zal mijnheer Dom wel bedienen.

JAMES: Dat is vriendelijk mijnheer Stan. Mijn tijd is nogal beperkt, ziet u. Tot vanavond. (*James vertrekt door de klapdeur.*)

STAN: (*tot Dom*) Moest dat nu echt? U zo aanstellen?

BIE: Dom heeft niet meer verstand.

JUSTINE: Hij denkt nochtans van wel.

STAN: Maar bewijst het tegendeel. Wat drinkt iedereen?

BEN: Voor mij datzelfde ding schone broer. (*lacht*)

STAN: Een dubbele?

BEN: On the rocks.

BIE: Chérie!

BEN: Chouchou?

BIE: Ge weet wat ik gezegd heb.

BEN: Maar neen chouchou, wat hebben gij gezegd?

BIE: Dat ge niet teveel moogt drinken. Wat zal nonkel wel denken.

BEN: Dat ik vervullen zijn wens: mij voelen zoals thuis. *(lacht)*

STAN: En gij Bie, wat drinkt gij?

BIE: Een porto graag.

JUSTINE: Maak er twee van.

STAN: Daar wordt voor gezorgd. *(begint in te schenken)*

DOM: Aan mij moet ge niets vragen?

STAN: Ach ja, natuurlijk, meneer Dom wil ook bediend worden. Zegt u het maar meneer Dom.

DOM: Een cognac. En niet te klein.

STAN: Een cognac en niet te klein. Komt eraan meneer Dom.

(Terwijl Stan de drankjes klaarmaakt en serveert stijgt de spanning voor de eerste ontmoeting met nonkel Victor.)

BIE: Ik ben zo benieuwd om nonkel te zien.

BEN: Ik voelen datzelfde ding, chouchou. Welke leeftijd hebben hij, onze onkel?

STAN: Ik schat een goede zeventig?

JUSTINE: Zeventig? Op die leeftijd zijn mannen best nog knap.

DOM: Ik verwacht eerder een wrak, getekend door een losbandig leven.

BEN: Losbandige leven? Met al deze 'rijkedom'? Dat marcheert niet jong.

BIE: *(kijkt in het rond)* Integendeel, hij heeft iets gemaakt van zijn leven.

DOM: Hij is wel doodziek. Daarom verwacht ik een bleek ventje met de dood op zijn wezen.

STAN: Gij hoopt op een bleek ventje met de dood op zijn wezen.

DOM: Ik hoop dat niet. Maar als het zo is dan is het zo.

STAN: 't Is niet zo. Ge zult het zien.

(Terwijl Stan Dom een cognac serveert, doet hij of hij struikelt en giet de cognac over Dom.)

DOM: Kieken, wat doet ge?

STAN: Sorry Dom, ik kon er echt niets aan doen.

DOM: Zie mij hier nu zitten.

STAN: Een beetje nat zeker? Misschien had ge u toch beter zelf bediend.

DOM: Dit was opzettelijk, vuile smeerlap.

STAN: Opzettelijk? Dom Dom Dom, dat zou ik niet durven. En let een beetje op uw taal. Zo dadelijk gaat nonkel nog horen hoe onbeschoft ge kunt zijn.

BEN: Ssssttt ... ik geloven hij arriveren.

Vijfde tafereel: Nonkel – Rosita – Dom – Justine – Bie – Ben – Stan.

(Alle ogen kijken vol verwachting naar de klapdeur. Nonkel Victor maakt zijn entree. Hij zit in een rolstoel en draagt een kamerjas. Hij heeft lange grijze haren (pruik.) Een zware bril verbergt gedeeltelijk zijn gelaat. Een deken bedekt zijn benen zodat niets zichtbaar is dat hem in verband kan brengen met James. Hij wordt voortgeduwd door een liefstellige, knappe jonge verpleegster. In de loop van de ontmoeting gaan nonkel en zijn verpleegster, tot grote ergernis van sommige gasten, zeer vertrouwelijk en op het randje van intiem met mekaar om.)

ROSITA: In naam van mijnheer Victor heet ik u allen van harte welkom. Ik ben Rosita, zijn privé-verpleegster.

NONKEL: *(neemt Rosita bij de hand en spreekt met enigszins bevende en vervormde stem)* Mijn lieve Rosita vertroetelt mij als een kind.

ROSITA: *(streelt nonkel over de haren)* Gij verdient ook de beste zorgen mijnheer Victor.

NONKEL: Beste familie, dank voor uw komst naar mijn bescheiden woning.

DOM: 't Is te zien wat ge bescheiden noemt hé nonkel. En het zijn wij die u moeten bedanken voor de uitnodiging voor het kerstfeest. Wij zijn er allemaal met evenveel plezier op ingegaan, nietwaar iedereen?

(Iedereen knikt overtuigend 'ja', vooral Justine knikt heel uitdrukkelijk.)

NONKEL: Dat doet mij plezier. Gij zijt zeker Dom?

DOM: *(gaat tot bij nonkel en geeft een hand)* Ja nonkel, ik ben Dom.

NONKEL: Dat zag ik direct. Ook al lijkt ge niet op uw moeder.

DOM: Dat zeggen er meer. Ik ben een echte Indeherberg. En mag ik u deze charmante dame voorstellen, mijn lieve trouwe echtgenote Justine.

(Justine komt naar voor en geeft nonkel een zoen. Bie, Ben en Stan kuchen en wisselen veelzeggende blikken.)

JUSTINE: Dag nonkel Victor.

NONKEL: Dag Justine. Gij en Dom zijn een knap stel.

DOM: Al meer dan twintig jaar nonkel. En nog altijd stapelverliefd. Ik noem haar mijn 'poesje'. En zij noemt mij haar... euh... 'woefke'. Nietwaar poesje?

JUSTINE: Ja zeker (*enigszins overrompeld*) ...woefke..

(*Ben verslikt zich in zijn whisky en krijgt een hoestbui. Bie en Stan draaien zich weg om hun lachbui te verbergen.*)

NONKEL: Is het echt? Dat zijn beestachtige koosnaampjes maar heel origineel, 'poesje' en vooral 'woefke'.

JUSTINE: Mijnen Dom is zo aaibaar als een schoothondje, vandaar....

BEN: (*neemt houding aan van een hondje op zijn achterste poten*) Woef, woef, woef.

NONKEL: Nu begrijp ik het. En dat moet Stan zijn, de jongste Indeherberg.

DOM: Hij is wel geen echte Indeherberg hé nonkel. 't Is een ingevoerde.

STAN: Geadopteerd wilt ge zeggen.

DOM : 't Blijft gelijk hoe ge het noemt.

NONKEL: Doet dat iets ter zake?

DOM: Nee, natuurlijk niet. Ik zeg het maar dat ge 't weet.

NONKEL: Ik wist het al. Hoe gaat het met Stan?

STAN: (*geeft nonkel een hand*) Heel goed nonkel. Ik wilde u altijd al ontmoeten. Ik kan het nog niet geloven.

NONKEL: Geloof het toch maar. (*wijst naar Ben*) En die jonge man is...?

BEN: (*geeft nonkel een hand met zijn glas whisky in de andere hand*) Ik ben Ben, mijn onkel. Ik zijn de mari... euh de man van mijn vrouw. (*lacht*)

NONKEL: Dat zal wel. Ik ben blij u te leren kennen.

BEN: Ik zijn ook zeer content. A propos mijn onkel, uw whisky hij zijn 'zeer' excellent, weet ge. (*lacht*)

NONKEL: Dank u Ben. De bar staat tot uw beschikking. Maak er gebruik van. Ge doet mij daarmee een groot plezier.

BEN: Merci mijn onkel. Ik zullen u nog veel doen ene grote plezier.

NONKEL: En het vrouwelijk schoon heb ik gehouden tot op het laatste. Dat is natuurlijk ons Bie.

BIE: Ja nonkel, ik ben Bie. (*geeft nonkel een zoen*) Ik ben heel blij u te zien.

NONKEL: Ik ook kind. Gij lijkt sprekend op uw moeder.

BIE: Moeder zou heel blij geweest zijn als ze dit had mogen meemaken.

NONKEL: Sprak ze soms over mij?

BIE: Dikwijls. Ze bleef hopen op uw terugkomst. Tot op haar sterfbed.

STAN: "Mocht ge ooit nonkel Victor zien" zei ze "zeg hem dan dat ik hem heel erg gemist heb".

BIE: Ze hield heel veel van u nonkel.

(Nonkel is zeer ontroerd. Zijn handen beven. Rosita troost hem en streelt liefdevol zijn handen, onder de vragende blikken van Dom en Justine.)

NONKEL: Ik vergeef het mij nooit. Ik heb haar en mijn ouders veel verdriet gedaan.

STAN: Zij hebben u alles vergeven nonkel.

NONKEL: Daar ben ik blij om.

(Het wordt even stil. Daarna vertelt nonkel een stukje van zijn levensverhaal. Het kost hem zichtbaar veel moeite en hij spreekt met korte tussenpozen. Zijn toehoorders luisteren aandachtig en met spanning en hun gelaatsuitdrukking verradt, naargelang de persoon, hun verwachtingen, hun begeerte en hun hebzucht.)

NONKEL: Het was verkeerd om nooit nog een teken van leven te geven. *(stilte)* Ik liep weg van huis en reisde de hele wereld rond. Tot het mij de strot uitkwam.

BIE: En toen?

NONKEL: Ik begon te studeren, stortte mij in het zakenleven en vergaarde een fortuin.

DOM: *(heel begerig)* Een groot fortuin nonkel?

BIE: Zwijg toch en luister.

NONKEL: Ik werkte dag en nacht. Zo verdrong ik mijn verleden naar de achtergrond.

STAN: Maar ge waart niet echt gelukkig.

NONKEL: Nee Stan. Naarmate ik ouder werd miste ik mijn familie meer en meer. Vooral op kerstavond had ik het moeilijk. Ik dacht dan aan thuis. Hoe het vroeger was, gezellig rond de kerstboom met vader en moeder en met mijn zus. Ik voelde mij dan zo eenzaam en triest. Daarom besloot ik op zoek te gaan naar mijn familie. Helaas te laat.

STAN: Wij zijn er toch nonkel.

NONKEL: Jullie zijn mijn enige familie. Gelukkig heb ik dat bij tijd ontdekt. Tegenover u wil ik goedmaken wat ik mijn en uw ouders tekort heb gedaan.

(Nonkel is zeer ontroerd en vermoeid. Rosita toont zich zeer bezorgd over hem.)

DOM: Dat zou ons moeder zeker geapprecieerd hebben nonkel. En wij ook.

ROSITA: Ge moet even rusten, mijnheer Victor. Ge vermoeit u te veel.

STAN: Jazeker nonkel. ge hebt nog tijd genoeg om alles te vertellen.

DOM: Laat nonkel toch doen. Straks is het helaas weer te laat.

BIE: Dom toch.

NONKEL: Dom heeft gelijk. Van uitstel komt afstel. Rosita zal u vertellen welke mijn plannen zijn. Ik moet even op adem komen.

ROSITA: Zijt ge zeker dat ge wilt verder gaan?

NONKEL: (*neemt Rosita even bij de hand*) Heel zeker Rosita. Ik wil Dom zijn geduld niet langer op de proef stellen.

DOM: Ge moogt gerust even onderbreken nonkel. Ik hoor liever alles uit uw eigen mond.

NONKEL: Rosita is van alles op de hoogte Dom. Ik vertrouw haar volkomen. U doet dat beter ook.

DOM: Natuurlijk nonkel, dat bedoelde ik niet. Ik luister juffrouw.

ROSITA: Mijnheer Victor heeft een immens zakenimperium opgebouwd. Maar hij is aan het einde van zijn krachten. (*Nonkel knikt instemmend*) Hij wil echter zijn vermogen niet in vreemde handen laten overgaan. Daarom heeft hij u doen komen. Hij wil alles regelen bij testament.

DOM: Op mij kunt ge rekenen nonkel.

JUSTINE: Op ons kunt ge rekenen nonkel.

BIE: Op Ben en mij ook. Nespa chérie?

BEN: Heel zeker chouichou.

ROSITA: Het zal niet gemakkelijk zijn. Wie mijnheer Victor opvolgt moet over uitzonderlijke kwaliteiten beschikken. Hij moet verstandelijk buitengewoon begaafd zijn.

DOM: Oh maar ik ben verstandelijk superbegaafd nonkel. Ik ben echt heel.heel slim. Ge kunt niet geloven hoe slim.

NONKEL: Wie van zichzelf zegt dat hij slim is, is vaak heel dom Dom.

DOM: Maar Dom is niet dom. Dom is echt slim. Nietwaar poesje?

JUSTINE: Zeker ... woefke, al blaft ge... euh...zegt ge het zelf.

DOM: Voila, nu hoort ge het ook eens van een ander. Van mijn eigen vrouwtje nog wel.
En die kan het toch wel weten zeker.

ROSITA: Mag ik verdergaan?

DOM: Natuurlijk juffrouw, excuseert u mij voor de onderbreking.

ROSITA: Het zakenimperium van mijnheer Victor omvat drie grote sectoren.

DOM: Dat komt dan heel goed uit. Wij zijn met zijn drie. Nonkel voorziet voor ieder van ons één sector. En klaar is Kees.

NONKEL: Dom ge zijt nog slimmer dan ge zelf zegt.

DOM: Ik heb niet overdreven hè nonkel. Ge verschiet nog al hé.

NONKEL: Ik doe niet anders. Maar zo rap is Kees niet klaar. Gaat u verder lieve Rosita.

ROSITA: Vooreerst is er de financiële sector. Deze omvat meerdere banken en een uitgebreide portefeuille aandelen en obligaties.

DOM: Die sector is mij op het lijf gegoten: bonnetjes knippen en geld optrekken. Zo gefikst.

NONKEL: Ge moet eerst wel goed beleggen. Dat weet ge toch?

BEN: Daar hij weten niks van nonkel. Voor zulke ding, Dom hij hebben geen neus. Ik zijn uw man. (*lacht*)

NONKEL: Laten we eerst verder luisteren.

ROSITA: Het tweede deel van het zakenimperium bestaat uit een warenhuisketen met inplantingen in binnen- en buitenland.

DOM: Dat lijkt mij ook wel iets: winkeltje spelen. Als ik moet kiezen, ik zou het echt niet weten.

BEN: Gij hebben al 'gekiezen' voor die financiële bazaar.

DOM: Ik heb nog niets 'gekiezen'. Ik heb alleen gezegd dat ik onderlegd ben in finances. Dat wil echter niet zegen dat ik geen andere opties overweeg.

BEN: Bla bla bla, gij zijn 'ondergelegd' in die finacie. En gij pakken die finacie. Die grote magazijn dat zijn mijn ding. Zonder twijfel zij hebben ook die goede whisky in stock, mijn onkel? (*lacht*)

NONKEL: Natuurlijk Ben. Maar wel om te verkopen.

BEN: Een goede gérant hij moeten weet wat hij verkopen. En voor dat hij moeten veel proef van dat ding. (*lacht*)

DOM: Hoort ge dat nonkel? Mijnheerke Rapsat denkt alleen aan drinken.

BIE: Mijne Ben drinkt niet... zo veel... te veel. Hij kan wat verdragen. En daarbij, ik ben de erfgenaam.

BEN: Dat het zijn waar chouchou. 't Zijn voor u dat ik spreken.

DOM: Hoe kan een vrouw in godsnaam een warenhuisketen beheren.

ROSITA: (*belerend*) Evengoed als een man, mijnheer Dom. Als zij met mensen kan omgaan zie ik geen enkel probleem.

DOM: Ik kan heel goed met mensen omgaan juffrouw Rosita. Ge moest eens weten hoe goed. Vraag het maar aan mijn vrouwtje. Nietwaar poesje?.

JUSTINE: Gij zijt inderdaad nogal...

DOM: Voilà, nu hoort ge het ook eens van een ander zie. Van mijn eigen vrouwtje nog wel. En die zal het toch wel weten zeker.

BIE: Ge kunt wel niet alles hebben hé Dom. Mijne Ben en ik, wij opteren voor die warenhuizen. Die financiën zijn voor u. Wat vindt gij daarvan Justine?

JUSTINE: Gij hebt gelijk Bie. Die financiën lijkt mij iets voor onze Dom. En voor mij. Laten we het daar bij houden. Akkoord woefke?

DOM: Ja zeker poesje. Als gij dat het beste vindt zal dat wel het beste zijn. Voor u alleszins.

ROSITA: Dan komen we nu aan het laatste luik van de erfenis.

BIE: Dat is voor onze Stan.

DOM: Ik wil eerst weten waarover het gaat.

NONKEL: Dom is echt niet dom.

DOM: Ik blijf u verbazen hé nonkel. Ge hebt van mij nog lang alles niet gezien.

NONKEL: Al meer dan genoeg Dom. Gaat u verder, juffrouw Rosita.

ROSITA: Het derde luik omvat het onroerend patrimonium: honderden huizen en appartementen. Deze worden bewoond door het eigen personeel aan een zeer sociale huurprijs.

DOM: Rendeert dat wel nonkel?

NONKEL: Niet direct Dom. Maar tevreden mensen zijn gemotiveerde mensen. Er is dus een onrechtstreeks rendement.

DOM: Als het zo zit mag Stan het hebben.

NONKEL: Wat vindt Stan hiervan?

STAN: Ik heb niets te vinden nonkel. Welke zijn uw plannen? Daar gaat het om.

NONKEL: Ge zijt toch geïnteresseerd?

STAN: Overrompeld. Ik vrees dat ik niet geschikt ben voor uw testament.

DOM: Dat komt dan goed uit. Nonkel deelt zijn fortuin gewoon door twee in plaats van door drie. Ik en mijn poesje krijgen de financiële sector. Bie en Ben bekomen de warenhuisketen. En het onroerend patrimonium kappen we in twee, voor ieder de helft. Zo simpel als bonjour. Schikt u dat nonkel?

NONKEL: Dat schikt mij helemaal niet Dom. Maar als het u schikt zou ik nu graag willen zeggen wat mij wel schikt.

DOM: Natuurlijk nonkel, het is tenslotte uw fortuin. Ik deed enkel een onbaatzuchtig voorstel. Alleen om u te helpen.

NONKEL: Daar twijfel ik niet aan. Om te beginnen is het nooit mijn bedoeling geweest om mijn fortuin te delen door drie.

DOM: Daarin hebt ge groot gelijk. Stan heeft geen recht op een deel. Delen door twee is het enige wat juist is.

NONKEL: Ik ben ook niet zinnens om te delen door twee.

DOM: Ook niet door twee? Dan begrijp ik er niets meer van.

BIE: Komt er dan geen testament?

ROSITA: Er komt zeker en vast een testament. Alleen... mijnheer Victor is niet van plan zijn fortuin te verdelen.

DOM: Wat is hij dan wel van plan? Dat vraag ik mij af.

ROSITA: Het fortuin van mijnheer Victor is één en ondeelbaar. De banken ondersteunen de warenhuizen. Terwijl de winst van de warenhuizen de banken verrijkt. Het onroerend patrimonium is een stevig onderpand en een sociale tegemoetkoming aan het personeel.

NONKEL: Ik kan dus maar één iemand van jullie in mijn testament opnemen.

BEN: En nu, de kat zij komen op de bel.

BIE: Op de koord chérie. De kat komt op de koord.

BEN: Dat het zijn toch datzelfde ding chouchou. Die koord zij hangen aan die bel.

JUSTINE: Laat die stom kat zitten waar ze graag zit. En zeg nu eindelijk wie de enige erfgenaam wordt van Victor Mettepenningen?

DOM: Ik natuurlijk. Ik ben de oudste.

BIE: Dat heeft er niets mee te maken.

DOM: Dat heeft er alles mee te maken? De oudste heeft voorrang.

BIE: Dat is van de oude tijd.

DOM: Dat is van alle tijden.

BIE: Antiek is van alle tijden. Nonkel heeft behoefte aan moderne ideeën.

DOM: Ik zie u al aan het hoofd van een zakenimperium. Belachelijk!

BIE: Ik zie u al aan het hoofd van een zakenimperium. Ridicueel!

JUSTINE: Dom heeft alleszins meer capaciteiten dan gij en uwe Rapsat.

BIE: Is dat zo? 't Is zeker daarom dat gij...

JUSTINE: Zwijgen stomme trut.

BIE: Niet voor u onnozel schaaap.

STAN: Zwijg! Gij moest u schamen! Allebei! Nonkel doet wat hij wil. Wij moeten er ons naar schikken.

BEN: Zeggen het maar vite mijn onkel. Ik exploderen van curiositeit. (*lacht*)

DOM: Ik besterf het. Aan wie had ge gedacht nonkel? Als enige erfgenaam?

NONKEL: Na rijp beraad en veel wikken en wegen heb ik besloten mijn fortuin na te laten aan...

DOM: Ja?

BIE: Aan wie?

NONKEL: Aan de meest geschikte onder u.

DOM: En dat ben ik!

BIE: Uw naam is wel Dom hé Dom. En die hebt ge niet gestolen.

JUSTINE: Gij hebt ook het warm water niet uitgevonden.

BEN: Dat het zijn niet nodig. Met het koude water gij kunnen maak dat warme.

DOM: Hoor eens wat die uitkraamt nonkel. En zo iemand zou een fortuin moeten beheren. Als ge de meest geschikte persoon zoekt, ben ik uw man. En dat zal ik u bewijzen.

NONKEL: Dat is de bedoeling Dom. Dat ge mij bewijst wie van u de meest geschikte persoon is om mij op te volgen.

BIE: Op een paar dagen zal dat nog al moeilijk zijn.

NONKEL: Dat besef ik. Daarom had ik gerekend op een langer verblijf. Wij zijn nu zeven dagen voor Kerstmis. Op kerstavond zal ik mijn beslissing kenbaar

maken. Intussen hebben jullie een ganse week de tijd om te bewijzen wie van de drie de meest aangewezen persoon is om mijn enige erfgenaam te worden.

JUSTINE: Een ganse week hier blijven? Tot met Kerstmis. Dat gaat niet. Frederick zal dat nooit willen.

NONKEL: En wie is Frederick?

BIE: Frederick is haar...

DOM: Haar baas nonkel. Haar baas op het werk. Bel hem gauw op liefje. En vraag verlof. In de kerstperiode moet dat toch kunnen.

JUSTINE: Dat kan niet. Hij kan mij zo lang niet missen. Voor de zaak bedoel ik.

NONKEL: Dan blijven er maar twee kandidaten over.

DOM: Maar ik ben toch de erfgenaam nonkel. En niet mijn vrouw.

NONKEL: Een groot leider heeft een sterke vrouw naast zich nodig. Maar vermits Justine voorrang geeft aan haar werk...

DOM: Gij zijt toch ook niet getrouwd.

NONKEL: Daarom weet ik waarover ik spreek. Mijn besluit staat vast.

DOM: Maar Stan is ook alleen. Hij heeft niet eens een vrouw.

STAN: Wat niet is kan nog komen.

NONKEL: Wijs gesproken Stan. Want dit is een uitdrukkelijke voorwaarde om in aanmerking te komen.

BIE: Dus als Stan niet trouwt en Justine haakt af ligt de keuze voor de hand.

BEN: Dat het zijn zo klaar als de klare jenèvre. (*lacht*)

DOM: Zo klaar als pompwater zatte kul. Maar zo ver zijn we nog niet. (*tot Justine*)
Voor mijn part kan uwe Frederick de boom in poesje. Maar gij blijft.

JUSTINE: Voor mijn part kunt gij uw kot in woefke. Maar ik ga.

NONKEL: Uw onvoorwaardelijke trouw aan uw baas is ontroerend Justine.

BIE: Frederick is dan ook ...

DOM: Al jaren haar baas nonkel. Al jaren. Daarom gaat mijn vrouwtje voor hem door het vuur. Maar dit moet hij begrijpen poesje.

JUSTINE: Ik zal het vragen. woefke. Maar ik beloof niets.

DOM: t Komt in orde nonkel. Zij blijft.

NONKEL: Des te beter. Dan kan vanaf morgen de strijd voor de meest geschikte erfgenaam losbarsten. Nu wil ik rusten. Lieve Rosita?

ROSITA: (*liefdevol*) Natuurlijk mijnheer Victor. Gij hebt veel te veel van uw krachten geëist.

(*Rosita maakt aanstalten om samen met nonkel te vertrekken. Dit is niet naar de zin van Dom.*)

DOM: Nog een momentje nonkel. Op basis waarvan gaat gij oordelen?

NONKEL: Ik zal u allen goed observeren.

JUSTINE: Dan gaan we u veel zien?

NONKEL: Ik zal u horen en zien zonder dat ge mij ziet.

BEN: Big Brother is watching. Dat worden een plezante spelleke.

NONKEL: En u stiekem aan enkele testen onderwerpen.

BIE: Zoals?

NONKEL: Dat is mijn geheim.

DOM: Ge maakt het wel spannend hé nonkel.

BEN: Ik geloven Dom, hij zitten met de poepers. (*lacht*)

DOM: Zeker niet voor u zuipschuit. Nonkel zal geen drankverslaafde nietsnut in zijn testament opnemen.

NONKEL: Dom, ik duld geen kwaadsprekerij. Van niemand. Wie de vuile was van een ander buiten hangt komt zeker niet in aanmerking.

DOM: Excuseer nonkel, dat was niet de bedoeling. Ik wil alleen dat ge weet...

NONKEL: Ik zal wel weten wat ik graag weet. En dan zal ik objectief oordelen. Kom lieve Rosita, ik ben uitgeput.

DOM: Maar nonkel...

ROSITA: (*kortaf*) Morgen mijnheer Dom.

(*Rosita duwt nonkel door de klapdeur naar buiten. Er valt een korte stilte*)

DOM: Wat een kreng.

JUSTINE: Nonkel denkt daar duidelijk anders over.

DOM: Die twee vrijen mekaar op zonder zich te generen.

BIE: Ze zijn wel erg intiem.

JUSTINE: Zij gedraagt zich als zijn maitresse.

BEN: Mijn onkel hij zijn amoureuus van haar. Die snoeper hij lusten graag de katjes in 'de' donker. (*lacht*)

BIE: Hij knijpt graag de katjes in 'het' donker chérie.

BEN: Dat zijn toch datzelfde ding chouchou. Hij knijpen die katjes omdat hij ze graag lusten.

DOM: Nonkel is een naïeve oude bok die nog graag een groen blaadje lust. En die uitgeslagen feeks draait hem schaamteloos rond haar vinger.

STAN: Zo spreekt ge niet over nonkel.

DOM: Ge ziet toch wat ge ziet.

JUSTINE: 't Ligt er vingerdik op.

STAN: Juffrouw Rosita is nonkels privé-verpleegster. 't Is toch normaal dat ze eigen zijn aan elkaar.

JUSTINE: Zij is veel meer dan dat. Die twee hebben iets.

BIE: Denkt ge dat?

JUSTINE: Ik ben er zeker van.

DOM: Dan moeten wij daar dringend iets aan doen.

JUSTINE: Of wij vissen achter het net.

BEN: En die dikke snoek, zij zwemmen voor dat net. Nespa schone zus. (*lacht*)

BIE: Als ik nonkel nu eens zou oppassen. Dan heeft hij geen privé-verpleegster nodig.

DOM: Niks van. En gij zelf met alles gaan lopen zeker.

BIE: Aan uw eigen kent ge de hele wereld hé Dom.

DOM: Ik ken u. Dat volstaat.

BIE: Weet ge dan iets beters?

DOM: Justine kan nonkel oppassen. Zij heeft meer ervaring.

BIE: Vergeet het. Ge hebt duidelijk in uw kaarten laten kijken.

STAN: Nonkel zal juffrouw Rosita nooit wegzenden. Hij vertrouwt haar volkomen. En ik ook.

JUSTINE: Die del heeft blijkbaar indruk op u gemaakt.

STAN: Ik vind haar wel sympathiek.

DOM: Wij moeten die indringster hoe dan ook liquideren.

BIE: Hoe gaat ge dat doen? Toch niet van kant maken?

DOM: Neen. Haar op een listige manier uitschakelen. Door haar op te vrijen.

JUSTINE: Gij toch niet zeker. Hebt ge u zelf al eens goed bekeken?

DOM: Neen, ik niet. Maar Stan. Hij is wel geen hartenbreker. Maar hij is jong en vrijgezel. Met wat smachtende blikken en slijmerig gedoe pakt hij haar in. En hoort haar uit. En zodra we haar doorhebben gaat ze voor de bijl.

STAN: Ik doe daar niet aan mee. Ik respecteer wat zij voor nonkel doet.

DOM: Zij doet dat met bijbedoelingen. Als wij daar geen stokje voorsteken vallen we allemaal uit de boot. Zelfs ik, de meest bekwame onder ons.

BIE: Gij de meest bekwame? Ge zult binnenkort wel een toontje lager zingen. Arrogante blaaskaak.

BEN: Chouchou gij mogen niet spreek zoals dat.

BIE: Mij de les laten spellen zeker? Door die hebzuchtige octopus.

DOM: Ik een octopus? Hoe komt ge daarbij? Kwal!

BIE: Omdat ge acht armen aan uw lijf zou willen. Om zoveel mogelijk van nonkels fortuin binnen te rijven.

JUSTINE: Hou toch op met die ruzie. Die ouwe doortrapte schurk speelt ons gewoon tegen mekaar uit. Hij zal ons horen en zien zonder dat wij hem zien. Hoe gaat die dat doen? Hangen hier soms verborgen camera's? En afluisterapparatuur?

STAN: Natuurlijk niet. James zal ons nauwgezet observeren. En verslag uitbrengen bij nonkel.

BIE: Ik denk dat Stan gelijk heeft. Wij moeten goed oppassen voor James. En hem zeker niets zeggen wat nonkel niet mag weten.

DOM: Ik heb nonkel onderschat. Hij is zo glad als een aal.(paling) We moeten hem te slim af zijn. Ik heb een plan.

STAN: Weeral?

DOM: Ja, weeral. Stan gij ziet af van de erfenis.

STAN: Ik denk er nog niet aan.

DOM: Ge moet doen alsof. Bie en Ben schrikken terug voor de verantwoordelijkheid en verzaken eveneens. Zo blijf ik alleen over. En word ik de enige erfgenaam van

nonkel zijn fortuin. En eenmaal alles in kannen en kruiken is, zal ik u rijkelijk belonen.

STAN: Dat geloof ik direct.

BIE: Ik betrouw u ook voor geen haar.

DOM: Ik ben toch uw broer Dom.

BIE: Juist daarom.

STAN: Ik doe niet mee. Wij spelen het spel eerlijk.

DOM: Bekommer u liever om 'die lieve Rosita'. Of wij spelen een spel zonder inzet. En nu ben ik moe. Kom poesje, we gaan naar bed.

JUSTINE: Ik ga naar bed. Gij slaapt op de mat voor het bed. *(Dom en Justine gaan naar hun slaapkamer.)*

BEN Merde Dom. Gij zijn echt een woefke.

BIE: Zullen wij ook maar chérie?

BEN: Zeker chouchou. Ik nemen mij eerst nog een kleine muts. Anders ik doen geen oog dicht. *(Ben schenkt zich nog een glas whisky in.)*

BIE: Tot morgen Stan. En denk eens na over wat Dom gezegd heeft over Rosita.

STAN: Ik doe dat niet Bie. Nooit.

BIE: Nonkel Victor is wel een suikernonkel. Dat moogt ge niet vergeten.

STAN: Al was hij van marsepein of peperkoek. Ik doe het niet. Slaap wel.

BIE: Gij zijt veel te braaf. Ge gaat het nooit ver schoppen in 't leven. Slaap wel. *(af naar de slaapkamer.)*

BEN: Wel mijn schone broer, gij hebben nog geen slaap?

STAN: Toch wel Ben. Maar ik blijf nog even.

BEN: Ik drinken mijne muts bij mijne chouchou in bed. Slaapwel schone broer. Tot morgen. *(af naar de slaapkamer)*

STAN: Tot morgen zatte knul.

Zesde tafereel: Rosita - Stan

(Op de achtergrond klinkt zachte kerstmuziek. Stan zit te mijmeren. Rosita komt terug binnen. De muziek sterft uit.)

ROSITA: Ah mijnheer Stan. U is er nog.

STAN: (*even verschrikt*) Ja juffrouw Rosita, ik zit nog wat te denken.

ROSITA: Mag ik weten waaraan?

STAN: Natuurlijk. Aan nonkel. En zijn testament.

ROSITA: Wat vindt u ervan? (*Rosita zet zich neer bij Stan.*)

STAN: Van nonkel ben ik geschrokken.

ROSITA: En zijn testament?

STAN: Die erfenis lijkt mij een zware last. Als ik kandidaat blijf, doe ik het enkel om nonkel te plezieren.

ROSITA: Mijnheer Victor rekt op u. U maakte de beste indruk.

STAN: Dat was niet moeilijk. Mijn familieleden geilen op nonkels fortuin.

ROSITA: Verwondert u dat?

STAN: Van ons Bie had ik dat niet verwacht. De kans op een fortuin brengt haar in de war. Zij en Ben hebben het niet al te breed.

ROSITA: Wat vonden zij van mij?

STAN: Van u? Zij vinden dat u en nonkel erg vertrouwelijk met elkaar omgaan.

ROSITA: Vindt u dat ook?

STAN: Nee....ja.... eigenlijk wel.

ROSITA: En u vindt dat verdacht.

STAN: Dat heb ik niet gezegd. Ik ben u erg dankbaar voor wat u voor nonkel doet.

ROSITA: Ik doe dat heel graag. Uw nonkel heeft altijd goed voor mij gezorgd.

STAN: Woont ge al lang samen?

ROSITA: Onder hetzelfde dak bedoelt ge.

STAN: Natuurlijk, dat bedoel ik.

ROSITA: Al heel lang. Ik maak als het ware deel uit van zijn gezin. James trouwens ook.

STAN: Sedert wanneer is James in dienst?

ROSITA: Van zolang ik mij kan herinneren..

STAN: Het voorbeeld van de levenslang verknochte butler.

ROSITA: Zo is dat. Zij zijn als het ware één.

STAN: Waar blijft James? Hij zou ons deze avond nog zien.

ROSITA: Waarschijnlijk werd hij opgehouden. Heeft u hem nodig?

STAN: Neen, toch niet. Nu ga ik ook maar naar bed. Ons gesprek was mij heel aangenaam juffrouw Rosita.

ROSITA: Mij ook mijnheer Stan.

STAN: Noem mij toch gewoon Stan.

ROSITA: Is dat niet te vertrouwelijk? Wat gaan de anderen zeggen?

STAN: Trekt u dat toch niet aan.

ROSITA: Als u er zo over denkt is het goed voor mij. Ik noem u Stan als u mij Rosita noemt.

STAN: Afgesproken. Ik ben echt blij dat ik u heb leren kennen.

ROSITA: Dat is dan wederzijds.

STAN: Zie ik u morgen?

ROSITA: Ongetwijfeld.

STAN: Dat is fijn. Dan ga ik maar. Tot morgen... Rosita. Slaapwel.

ROSITA: Slaap wel ...Stan. *(Als Stan weg is)* En droom misschien van mij.

Zevende tafereel : Nonkel - Rosita

(Nonkel komt binnen gereden tot bij Rosita.)

NONKEL: Hier zit ge.

ROSITA: Ik sloeg nog een babbeltje met Stan.

NONKEL: Met Stan?

ROSITA: Mijnheer Stan. Hij vroeg mij hem gewoon Stan te noemen.

NONKEL: Hoor ik daar enige warmte in uw stem?

ROSITA: Ik vind hem wel sympathiek.

NONKEL: Wat vindt ge van de rest van mijn familie?

ROSITA: Wat moet ik nu zeggen?

NONKEL: De waarheid. Ge hebt er geen hoge dunk van.

ROSITA: Als ik eerlijk wil zijn: neen. Zij azen op uw fortuin.

NONKEL: Stan niet?

ROSITA: Hij is anders. Hij twijfelt voor dat testament. Als hij het doet, doet hij het enkel voor u. En niet voor de centen.

NONKEL: Dat doet mij plezier. Ik verkneukel mij in wat komen gaat.

ROSITA: Spelen wij het spel wel fair? Wij weten iets wat uw familieleden niet weten.

NONKEL: U bedoelt James?

ROSITA: Ja James.

NONKEL: Ik wil mijn familieleden door en door leren kennen. James komt mij daarbij goed van pas. Ik heb hen trouwens een hint gegeven.

ROSITA: Stan vroeg nog naar James. Hij had gehoopt hem vanavond nog te zien.

NONKEL: James had dat inderdaad beloofd. Hij zag echter geen kans. Willen we nu gaan rusten?

ROSITA: Graag mijnheer Victor. Het was een bewogen dag.

(Rosita duwt de rolstoel en samen verlaten ze het podium door de klapdeur. Wanneer ze weg zijn komt Ben terug binnen in nachtgewaad. Hij gaat naar de bar en schenkt zich nog een glas whisky.)

BEN: Ik kunnen mijne slaap niet slapen. Ik moeten steeds denken aan mijn onkel. Hij zijn een zeer goede man. Daarom ik doen hem graag nog ene grote plezier. Ik schenken mij nog ene whisky. Santé mijn onkel van suiker. *(Ben gaat terug naar zijn kamer.)*

D O E K

DE R D E B E D R I J F

Gebeurtenissen in de loop van de volgende dagen.....

Achtste tafereel: Dom – Justine – Bie – Ben – Stan.

(Zes dagen voor Kerstmis in de vroege morgen. Op de achtergrond speelt zachte kerstmuziek. Dom en Justine komen binnen vanuit de gang. De muziek sterft uit.)

JUSTINE: Wij zijn weer de eersten.

DOM: *(Hij is geradbraakt, heeft overal pijn en trekt vieze smoelen.)* Dat ligt niet aan mij. Ik had wat graag op het bed gaan liggen.

JUSTINE: Gij blijft van mijn bed. En trek zo geen snuiten.

DOM: Ik heb geen oog geslapen. Mijn rug, mijn schouders, mijn nek, alles doet pijn..

JUSTINE: Ge moet er wat voor over hebben om rijk te worden.

DOM: Gij zou er ook wat kunnen voor over hebben.

JUSTINE: Niet zolang ik niet zeker ben dat het goed afloopt.

DOM: Het loopt goed af. Ik overtuig nonkel dat ik en niemand anders de enige geschikte persoon ben om hem op te volgen.

JUSTINE: Pak het toch maar voorzichtig aan. Nonkel moet de indruk hebben dat ge om hem bekommerd bent. Niet om zijn centen.

DOM: Ik heb een tactisch plan. Ik leg nonkel eieren onder zijn gat. En ik smeer hem siroop om de mond. Hij zal niet meer weten waar hij het heeft.

JUSTINE: 't Moet wel geloofwaardig blijven.

DOM: Tegenover de huisbediende en die verpleegster gedraag ik mij koel en afstandelijk. Maar kordaat. Ik laat hen voelen dat zij maar personeel zijn. En dat wij de toekomstige eigenaars zijn van nonkels fortuin.

JUSTINE: Ge beseft toch dat die twee de ogen en de oren zijn van nonkel. Ze zullen alles overbrieven.

DOM: Dat is juist de bedoeling. Nonkel zoekt een leidersfiguur. Iemand die kan bevelen en zich laat respecteren. Ik zal hem tonen dat ik dat ben.

JUSTINE: Bie en Ben zullen ook hun beste beentje voorzetten.

DOM: Wij mogen die twee niet als volwassen aanzien. Dan zal nonkel dat ook niet doen.

JUSTINE: En Stan?

DOM: Dat is een ander paar mouwen. Ik moet nonkel er blijven aan herinneren dat Stan geen echte Indeherberg is.

JUSTINE: Het is verkeerd dat wij hier als eersten zijn. De bijzonderste personen komen steeds als laatste.

DOM: Ge hebt gelijk. We gaan even terug naar onze kamer.

JUSTINE: *(Justine gaat richting deur)* Maar ge blijft wel van mijn bed.

DOM: *(volgt en spreekt terzijde)* Hardvochtig serpent. Wacht maar tot ik de erfenis beet heb.

(Wanneer Dom en Justine aan de deur zijn om terug naar hun kamer te gaan komen Bie en Ben naar binnen.)

BIE: Iets vergeten?

JUSTINE: Gaat u dat aan?

BIE: Oei oei, poesje is kattig. Ze is toch niet met het verkeerde been uit bed gestapt?.

DOM: *(met pijnlijke grimas)* Zelfs dat was mij niet gegund.

BEN: Hebben woefke echt geslaapt op de mat?

DOM: Als ge dat slapen kunt noemen.

BIE: Dat komt ervan als ge u laat doen door uw ex.

JUSTINE: Moeit u met uw eigen zaken. En ik wil die 'ex' hier niet meer horen. Kom Dom.

(Dom kijkt heel ongelukkig en gaat samen met Justine naar hun kamer. Bie en Ben komen binnen en zetten zich neer.)

Negende tafereel: Ben – Bie – James.

BIE: Woefke ziet er slecht uit.

BEN: Ik voel mij ook een beetje niet goed. Ik doen nonkel maar direct ene plezier...

BIE: En schenkt u een whisky zeker. Is dat niet wat vroeg?

BEN: Vroeg zijn beter dan nooit chouchou.

BIE: Neen chérie, laat is beter dan nooit.

BEN: Maar vroeg zijn beter dan laat.

BIE: Ik geef het op.

(Ben gaat naar de bar voor een whisky. James komt binnen door de klapdeur.)

JAMES: Goede morgen mevrouw Bie. Mijnheer Ben.

BIE: Goede morgen James.

BEN: Bonjour James. Ik nemen mij al een slokje. Voor het plezier van nonkel. En voor de vertering van mijn spijs, weet ge. (*lacht*)

JAMES: Een goed gedacht, mijnheer Ben. Het ontbijt wordt zo dadelijk geserveerd.

BIE: Zal nonkel er ook zijn?

JAMES: De meester rust nog.

BIE: Hij was gisteren erg ontroerd. Zijn conditie is niet zo goed hé James.

BEN: Zijn whisky wel. (*lacht*)

BIE: Wat vindt u van zijn plan in verband met de erfenis. U is toch op de hoogte?

JAMES: Het is niet de gewoonte van de meester om zijn plannen met mij te bespreken.

BIE: Nonkel wil gans zijn vermogen nalaten aan één van ons drie. Dom zal er alles aan doen om nonkel te overtuigen om voor hem te kiezen. . Voor hem en Justine zijn alle middelen goed om hun doel te bereiken. Zelfs bedrog.

JAMES: Is dat zo?

BIE: Ge weet dat nonkel veel belang hecht aan een solide huwelijksband.

JAMES: De traditionele waarden staan bij de meester hoog aangeschreven.

BIE: Welnu, Dom en Justine zijn al lang uiteen. Zij woont bij een andere man, een zekere Frederick.

JAMES: Zij zijn toch samen hier. En als u mij toestaat, heel lief voor mekaar.

BIE: Om iedereen en vooral nonkel te misleiden. Ge hebt het toch zelf gehoord. "Nietwaar poesje". "Jazeker woefke". Het gefleem kan niet op. Intussen slaapt Dom wel op de mat voor het bed.

BEN: Het zijn dégoutant James.

BIE: Justine geeft geen sikkepit om Dom. Zodra zij haar deel van de erfenis binnen heeft is zij er weer vandoor.

JAMES: Is u daar zeker van?

BIE: Heel zeker. Ik zou nonkel willen verwittigen. Maar helaas...

BEN: Wij mogen niet klap van achter. (*lacht*)

BIE: Als nonkel Dom aanduidt als zijn erfgenaam wacht hem een enorme ontgoocheling.

JAMES: De meester zal hen wel doorgronden.

BIE: Ik hoop het. Wij mogen mekaars vuile was niet buitenhangen. Daarom zwijg ik als vermoord. Tegen iedereen. U heeft ook niets gehoord hé James. En zeker niets tegen nonkel zeggen.

JAMES: Wat u mij in vertrouwen zegt blijft volstrekt onder ons, mevrouw Bie. In mijn beroep geldt als leuze: horen, zien en zwijgen.

BIE: Dank u James. Ik wist dat ik op u kon rekenen.

JAMES: Ik dank u voor het vertrouwen, mevrouw Bie. Als u mij toestaat bekommer ik mij nu verder om het ontbijt. Wilt u de anderen verwittigen?

BIE: Graag James. Zodra iedereen er is schuiven we aan.

(James gaat weg door de klapdeur.)

BEN: Jammer toch dat James niets zullen zeg tegen onze onkel.

BIE: Hij zal het heel zeker wel zeggen. Daarom heb ik het hem verteld. Maar tegen niemand zeggen hé chérie. Mondje dicht.

BEN: Compris chouchou, ik zeggen niemand gij hebben geklapt achter dat gat. *(lacht)* Maar gij spelen wel een kleine beetje een vuile spelleke.

BIE: Maar neen chérie. James heeft beloofd om te zwijgen. Als hij zijn belofte niet nakomt, kan ik daar toch niets aan doen.

BEN: Potverdek chouchou, gij zijn niet uitgebroid onder ene kiek. Met u, mijn schone broer hij kunnen maar beter zijn passen tel.

BIE: Op zijn tellen passen chérie.

BEN: Dat ook chouchou.

Tiende tafereel : Bie - Ben – Dom – Justine – Stan.

(Stan komt binnen door de gangdeur.)

STAN: Goede morgen. Ge zijt er al. Ik had Dom hier verwacht.

BIE: Hij en Justine zijn terug naar hun kamer.

STAN: Waarom?

BEN: Mijn schone zus zij hebben een slechte muts. *(lacht)*

BIE: Zij was slecht gemutst chérie. En Dom zag er moe uit.

STAN: Die heeft de hele nacht liggen broeden op een strategie om ons te beduvelen.

BIE: Nonkel zal hem wel doorgronden.

BEN: James hebben het gezegd.

BIE: Chérie!

BEN: Pardon chouchou, mijn mondje het was vergeet te blijf fermé.

(Dom en Justine komen binnen.)

BIE: Eindelijk, ge zijt er. Het ontbijt staat klaar.

DOM: Dat kan wachten. We moeten eerst de koppen bij mekaar steken. *(tot Stan)*
Hoever staat ge met nonkels liefje?

STAN: Wie bedoelt ge?

DOM: Dat weet ge goed genoeg. 'Die' juffrouw Rosita.

STAN: 'Die' juffrouw Rosita is nonkels liefje niet.

JUSTINE: Wij hebben wel wat anders gezien.

DOM: Hebt ge al iets ondernomen?

STAN: Ik heb haar gisteravond nog gezien.

DOM: Gezien, gezien. En dan?

STAN: Ik heb met haar gesproken.

DOM: Dat zal wel. Maar waarover? Wat heeft ze gezegd?

STAN: Dat zijn uw zaken niet.

DOM: Gaan we het spel zo spelen?

STAN: Ik speel geen spel. Ik meen het.

DOM: Ge kent toch onze afspraak betreffende 'die Rosita'..

STAN: Wij hebben geen afspraak betreffende 'die Rosita'.

DOM: Dat hebben we wel. En doe het. Dat is een bevel.

STAN: Gij hebt mij niks te bevelen. Ik doe het niet. Ik heb respect voor juffrouw Rosita

DOM: 't Is wel een gevaarlijke indringster.

BEN: Zij zijn hier gevalt met haar gat op de boter.*(lacht)*

BIE: In de boter chérie.

BEN: Dat ook chouchou.

BIE: Nonkel kan maar beter op zijn hoede zijn.

DOM: Voor hij het goed en wel beseft is die snol met heel zijn fortuin weg.

JUSTINE: En ligt ze midden een stel jonge aanbidders ergens te zonnen op een exotisch strand.

DOM: Op kosten van die oude zot.

STAN: Rosita zou dat nooit doen. Zij is eerlijk en lief en knap....

JUSTINE: En maakt nonkel zijne kop zo zot als een deur.

DOM: En niet alleen die van nonkel, vrees ik.

STAN: Zij is inderdaad de vrouw zoals ik ze mij altijd gedroomd heb.

BEN: Lap, Stan hij zijn de zot van de infirmière.

BIE: Zo is dat. Hij is verliefd tot over zijn oren.

STAN: Liefde op 't eerste zicht? Dat kan toch.

DOM: Nee dat kan niet. Ge kunt rollebollen en trekkebekken zoveel ge maar wilt.
Zolang ge maar verhindert dat die doortrapte lellebel met de erfenis gaat lopen.
Want dan zijn wij allemaal gezien.

STAN : *(komt dreigend en met opgeheven vinger voor Dom staan)* Als ik nog één belediging hoor aan het adres van Rosita, zorg ik ervoor dat ge zeker allemaal gezien zijt.

DOM : Holala, ons broertje bedreigt ons. Wat zou die wel durven doen?

STAN: Haar alles vertellen, dat durf ik doen.

BIE: Nonkel zou dat niet appreciëren.

BEN: Hij heeft gezegd, gij doen geen achterklap.

STAN: Dat is geen achterklap. Ik vertel het enkel aan Rosita. Niet aan nonkel.

BEN: Dat zijn datzelfde ding. Dat het zijn kruip van onder.*(lacht)*

BIE: Onderkruipen chérie. Wij zouden zoiets nooit doen.

DOM: Zo mag ik het horen. We moeten mekaar kunnen vertrouwen in een eerlijke strijd. En dat de beste moge winnen.

STAN: En dat zijt gij.

DOM: Dat is één van ons drie. Op voorwaarde dat die vreemde kraai de kaas niet van tussen ons brood komt halen.

JUSTINE: Van kaas en brood gesproken, ik wil aan tafel. Alles wat moest gezegd worden is gezegd.

DOM: Ik hoop dat iedereen de boodschap begrepen heeft.

(Dom en Justine vertrekken door de klapdeur.)

BIE: Dom heeft gelijk Stan. Rosita is geen spek voor uwe bek. En voor ons is zij een gevaar.

STAN: Gij vergist u. Rosita is te vertrouwen. Meer dan Dom. Die is er alleen op uit om ons een loer te draaien.

BIE: Daarin hebt ge gelijk. Maar wat Rosita betreft hebt ge ongelijk.

STAN: Ik laat alles op mij afkomen. Wat komen moet, komt vanzelf.

BEN: Het ontbijt, dat het komen niet vanzelf. Zullen we maar gaan?

STAN: Hier is toch iemand die niet alleen aan geld denkt. We komen Ben.

(Bie, Ben en Stan vertrekken door de klapdeur. Terwijl de lichtjes in de kerstboom branden speelt op de achtergrond zachte kerstmuziek. Het podium wordt langzaam verduisterd voor het volgende tafereel.)

Elfde tafereel : Dom – James.

(Vijf dagen voor Kerstmis. Het podium wordt langzaam verlicht. Dom komt binnen door de gangdeur. Hij gaat tot aan de bar, bedenkt zich, begeeft zich dan naar de klapdeur, duwt deze even open en roept. De muziek sterft uit.)

DOM : James! *(Dom verwijdert zich een paar passen van de deur. James laat op zich wachten en Dom wordt zichtbaar ongedurig.)* Die knecht in zijn apenpakje heeft weer niets gehoord. *(Dom gaat terug tot aan de deur en roept heel luid.):* James!!!

JAMES: *(komt binnen door de klapdeur)* Heeft mijnheer Dom mij geroepen?

DOM: Dat hebt ge goed gehoord James.

JAMES: Waarmee kan ik mijnheer Dom van dienst zijn?

DOM: Wilt ge mij een whisky inschenken James? Een dubbele graag.

JAMES: Natuurlijk mijnheer Dom. Als u mij toestaat, u mag zich ook zelf bedienen. Dat weet u toch?

DOM: Dat weet ik zeker James. Maar de gasten bedienen behoort toch tot de specifieke taken van een huisbediende, dacht ik.

JAMES: Daarin heeft u volkomen gelijk, mijnheer Dom. Een dubbele whisky had u gevraagd? *(James begeeft zich naar de bar.)*

DOM: *(terwijl hij zich in een zetel laat neervallen)* On the rocks graag.

JAMES: Zoals u wenst mijnheer Dom, on the rocks.

DOM: À propos James, wanneer worden de kamers gedaan?

JAMES: U bedoelt, mijnheer Dom?

DOM: Exact wat ik kom te zeggen. Wanneer worden de kamers gedaan? De bedden gemaakt, het stof verwijderd, de badkamers gepoetst.

JAMES: Als u mij toestaat, mijnheer Dom, dat is het werk van een kamermeisje.

DOM: Wel dan. Waar blijft dat kamermeisje?

JAMES: De meester heeft geen kamermeisje in dienst, mijnheer Dom.

DOM: Zit nonkel Victor zo op zijn centen dat er geen kamermeisje vanaf kan?

JAMES: De meester ontvangt zelden gasten. Er is dus geen nood aan een kamermeisje.

DOM: De meester ontvangt nu wel gasten. Dus is er nu wel nood aan een kamermeisje.

JAMES: (*komt aangedragen met het glas whisky*) Het is niet aan mij om daarover te oordelen. Alstublieft, uw whisky zoals gevraagd. Op de gezondheid van de meester. Ik zal hem uw boodschap overbrengen.

DOM: Daarmee ben ik niet geholpen. Wilt ge juffrouw Rosita vragen om de kamers te doen?

JAMES: Excuseert u mij, mijnheer Dom. Juffrouw Rosita zorgt uitsluitend voor de meester.

DOM: En als de meester rust. Of slaapt. Wat doet die demoiselle dan? Op haar luie kont in een zetel liggen niksen?

JAMES: Juffrouw Rosita heeft haar rust broodnodig. De meester verzorgen is een vermoeiende en veeleisende taak. Ze draagt hem een warm hart toe.

DOM: Een veel te warm hart als ge 't mij vraagt. Die twee flirten erop los dat het niet mooi meer is. Handje vast houden, haartjes strelen, een vluchtig zoentje.

JAMES: Als u mij toestaat, dat lijkt mij allemaal heel onschuldig.

DOM: Dan zijt ge ziende blind. Er is meer aan de hand tussen die twee.

JAMES: Ik kan u verzekeren dat ze geen passionele relatie hebben.

DOM: Hoe kunt gij dat weten? Ze zullen het wel stiekem doen zeker.

JAMES: Zeker niet. Daarvoor steek ik mijn beide handen in het vuur.

DOM: Dan vrees ik dat gij uw pollekes zult verbranden.

JAMES: Uw vrees is totaal ongegrond. Daarvoor ken ik juffrouw Rosita veel te goed.

DOM: Heeft ze u ook al rond haar vingertje gewonden? Die meid kent er wat van. Stan loopt in haar nabijheid op slappe benen. Gij laat u inpakken door haar gespeelde onschuld. En intussen palmt zij een oude grijsaard in, die op sterven na dood is.

JAMES: De meester laat zich door niemand inpalmen.

DOM: Hoe weet gij dat?

JAMES: Ik ken mijn meester zo goed als ik mezelf ken.

DOM : En toch kunt ge u vergissen James. Een oude schuur heeft maar een klein vonkje nodig. En juffrouw Rosita is een hete vlam. En ze zal wel weten waarvoor ze het doet. Daarvoor. *(maakt met duim en wijsvinger het gebaar van centen.)*

JAMES: Als u mij toestaat, mijnheer Dom, u beoordeelt juffrouw Rosita totaal verkeerd.

DOM: Neen, mijn beste James, ik heb het bij het rechte eind. Als nonkel mij in zijn testament aanduidt vliegt signorita Rosita stante pede met klikken en klakken à la porte. Voor zolang het nog nodig is zullen ik en mijn vrouwtje nonkel wel verzorgen.

JAMES: En ik mijnheer Dom? Mag ik in dienst blijven?

DOM: Dat hangt ervan af. Voor wat hoort wat.

JAMES: Excuseert u mij, mijnheer Dom. Ik vrees dat ik niet mee ben.

DOM: 't Is nochtans heel simpel James. Ge moet voor mij een goed woordje doen bij uw meester. Naar u luistert hij heel zeker. En zo kan ik voor honderd procent zeker zijn dat hij mij als enige erfgenaam zal weerhouden.

JAMES: Ik weet niet of de meester dat op prijs zal stellen. Naar ik hoorde wil hij een objectief oordeel vellen.

DOM: Ge moet dat heel subtiel spelen James. Ge laat u terloops ontvallen dat ge de indruk hebt dat ik zakelijk hard maar eerlijk en correct ben.

JAMES: Heb ik die indruk?

DOM: Natuurlijk James. Daarnaast trekt ge af en toe nonkels aandacht op het feit dat Ben aan de drank zit. En dat Bie een onwaarschijnlijk goede huismoeder is maar veel te braaf voor het harde zakenleven.

JAMES: Natuurlijk mijnheer Dom. Nog iets?

DOM: Ja zeker. Vergeet vooral niet te vermelden dat Stan geen echte Indeherberg is.

JAMES: Hij is wel officieel geadopteerd.

DOM: Dat speelt geen enkele rol. En wat erger is... hij loopt achter de rokken van Juffrouw Rosita. Dat zal nonkel niet graag horen.

JAMES: Ik zal de meester informeren.

DOM: Uitdrukkelijk informeren James. Het ligt uitsluitend aan uzelf of ik u in dienst hou.

JAMES: Ik weet wat mij te doen staat mijnheer Dom. Als u mij toestaat wil ik nu graag verder werken voor de meester.

DOM: Nog een ogenblik. Hoe zit dat nu met de kamers?

JAMES: Zodra de meester mij kan missen zal ik de kamers zelf doen mijnheer Dom.

DOM: Dat is heel verstandig James. Wilt ge dan ook mijn schoenen poetsen. En ze doen blinken zodat ik er mij kan in spiegelen?

JAMES: Dat komt in orde mijnheer Dom.

DOM: Dan is er nog één klein puntje. Dit gesprek heeft nooit plaats gehad als ge begrijpt wat ik bedoel.

JAMES: Dat begrijp ik volkomen mijnheer Dom. Ik heb u niet gehoord of gezien.

DOM: Zo wil ik u horen spreken. Dan kunt ge nu beschikken.

JAMES: Dank u wel, mijnheer Dom. *(James maakt een onderdanige buiging en gaat weg door de klapdeur.)*

DOM: Dit was een vruchtbaar gesprek. James vreest voor zijn job en wordt mijn voorspreker bij nonkel. Die erfenis is van mij. En éénmaal zo ver vliegen zowel James als Rosita aan de deur. En Justine mag oprotten met haar Frederick. Zonder één cent, zeker weten. Dat rotwijf. Mijn dag kan niet meer stuk.

(Dom gaat weg door de gangdeur. Terwijl kerstmuziek zorgt voor kerststemming wordt het licht gedoofd voor de volgende scène.)

Twaalfde tafereel: Stan - Rosita.

(Vier dagen voor Kerstmis. Het podium wordt langzaam verlicht. Rosita komt binnen door de dubbele klapdeur met een boek in de hand. Ze zet zich in een zetel en begint te bladeren. Even later komt James naar binnen. De muziek sterft uit.)

JAMES: Hier zit u, juffrouw Rosita.

ROSITA: Zoals u ziet, 'James'.

JAMES: *(spottend)* De meester rust?

ROSITA: Hij heeft mij alleszins niet nodig.

JAMES: *(zet zich even neer)* Is het toegestaan dat ik mij even neerzet? Of verwacht u iemand anders?

ROSITA: Ik hoopte dat Stan zou binnenkomen.

JAMES: Wilt u hem strikken?

ROSITA: Alleszins mijn netten spannen.

JAMES: Dan is Stan een vogel voor de kat. *(Stan komt binnen door de gangdeur. James spreekt zacht.)* De prooi komt er aan. *(James staat recht en spreekt luidop zodat Stan het hoort.)* Ik verwittig u als de meester u nodig heeft juffrouw Rosita.

ROSITA: Dank u wel James.

STAN: Rosita, hier zit ge. Ik zocht u.

ROSITA: Hebt ge mij nodig Stan.

STAN: Euh... ja ... nee... toch wel. Mag ik erbij komen?

ROSITA: Nu u er toch bent doet u maar. *(Stan zet zich bij Rosita.)*

JAMES: Haal ik mijnheer Stan iets te drinken?

STAN: Nee James, dat is niet nodig.

JAMES: Of de juffrouw misschien?

ROSITA: Dank u wel James. Wij hebben u hier echt niet meer nodig.

JAMES: *(terzijde)* Dat dacht ik al. Als u mij wilt excuseren.

(James gaat weg door de klapdeur. Stan en Rosita zitten wat onwennig bij mekaar.)

STAN: Zo, hier zit ik dan.

ROSITA: Ik ook.

STAN: James is weg.

ROSITA: Ja. Hij verdween zo juist door die deur.

STAN: Dan zijn we nu alleen.

ROSITA: Daar lijkt het op.

(Er valt een korte stilte waarin ze om beurt kuchen. Dan zeggen ze samen...)

STAN EN ROSITA: Bevalt het...

STAN: Oh sorry, zegt gij het maar.

ROSITA: Neen, zegt gij maar wat ge wilde zeggen.

STAN: Neen, na u.

ROSITA: Ik wilde vragen of uw verblijf hier u bevalt.

STAN: Ja en neen. Ja, omdat gij er zijt. Neen, omdat ik mij ongemakkelijk voel bij die erfenis. Ik ben er nog niet uit.

ROSITA: Wat betreft de opvolging van mijnheer Victor?

STAN: Het schrikt mij af. Maar als hij mij verkiest boven Bie en Dom....

ROSITA: Neemt ge het zeker aan.

STAN: Ik moet wel.

ROSITA : Waarom?

STAN: Om hier vaste voet in huis te krijgen.

ROSITA: Waarvoor zou dat wel nodig zijn.

STAN: Om alle dagen bij u te zijn Rosita.

ROSITA: Meent ge dat?

STAN: Ik meen dat heel zeker. En gij?

ROSITA: Ik kan mij niet voorstellen dat ge hier ooit zou weggaan.

STAN: *(schuift dicht bij Rosita)* Ik wil niet meer weg. Nooit meer. Rosita. Ik ben tot over mijn oren verliefd op u.

ROSITA: Tot ver over uw oren?

STAN: Ge houdt mij voor de gek.

ROSITA: Toch niet. Maar verliefdheid gaat over. Het moet meer zijn en dieper zitten..

STAN: Het is veel meer en het zit veel dieper.

ROSITA: Zo voel ik het ook.

STAN: Dan voelen wij allebei hetzelfde. Mag ik?

ROSITA: Waar wacht ge nog op.

(Het koppel omarmt mekaar. Terwijl kerstmuziek zorgt voor de nodige kerstsfeer wordt het licht wordt langzaam gedoofd voor het volgende tafereel. Stan en Rosita verlaten in het donker het podium.)

Dertiende tafereel: Nonkel – Rosita – Dom – Bie – Ben.

(Drie dagen voor Kerstmis. Het podium wordt langzaam verlicht. Rosita duwt de rolstoel met nonkel tot bij het salon. De kerstmuziek sterft uit.)

ROSITA: Zal ik u hier installeren?

NONKEL: Dat is heel goed.

ROSITA: Ik hoop dat iemand van de familie zal opdagen voor een gesprek.

NONKEL: Daar twijfel ik niet aan. Ze speuren de hele tijd rond om mij te treffen.

ROSITA: Dan ga ik maar. Tot straks.

NONKEL: Tot straks lieve Rosita.

(Rosita geeft nonkel een zoen en vertrekt door de klapdeur. Op hetzelfde moment komt Dom uit de gang. Hij is nog juist getuige van de liefkozing.)

DOM: Dag nonkel. Blij dat ik u zie.

NONKEL: Mijn lieve Rosita heeft mij zo juist tot hier gebracht.

DOM: Ze is wel erg lief, uw lieve Rosita.

NONKEL: Ik prijs mezelf gelukkig dat zij in mijn huis wil wonen.

DOM: En zij vraagt waarschijnlijk niet liever.

NONKEL: Hoe bedoelt u Dom?

DOM: Als zij zo goed en lief is voor u zal daar wel wat tegenover staan.

NONKEL: Natuurlijk Dom. Zij mag mij vragen wat ze wil. Ik zal haar niets weigeren.

DOM: Daarover maak ik mij wel enige zorgen nonkel.

NONKEL: Zorgen Dom? Welke dan wel?

DOM: Zij zou u ook ‘alles ‘ kunnen vragen.

NONKEL: Alles? Gij bedoelt werkelijk ‘alles’? Mijn heel fortuin?

DOM: Het is al meer gebeurd dat een oude man er zich laat inluizen door een avonturierster. En berooid achterblijft.

NONKEL: Mijn lieve Rosita is geen avonturierster. Zij is een zeer integer persoon.

DOM: Dat stelt mij wat gerust. En excuseert u mij voor mijn achterdocht hé nonkel. Ik ben alleen heel erg bekommerd om uw welzijn.

NONKEL: Uw bekommernis om mij en mijn fortuin siert u Dom. Ook al is ze volkomen onterecht. Maar in het zakenleven moet men zich voortdurend vragen stellen.

DOM: Voila, dat doe ik nonkel. En nu we het er toch over hebben. Hoe gaan de zaken de dag van vandaag?

NONKEL: Ik waardeer uw belangstelling. Want mijn zaken de dag van vandaag zijn misschien uw zorgen de dag van morgen.

DOM: Voilà. Vandaar mijn interesse.

NONKEL: Als ik op de rapporten van mijn zaakwaarnemers mag betrouwen gaan de zaken uitstekend.

DOM: Een zakenman heeft best alles zelf in handen nonkel. 't Is goed dat ge aan uw opvolging denkt. Hebt ge al iets in uw gedacht?

NONKEL: Ik moet eerst alles nog op een rijtje zetten. Daarna zal ik beslissen: wie van de drie.

DOM: Ge hebt groot gelijk nonkel. Bie en Stan hebben ook hun rechten. Ge moogt hen zeker niet tekort doen.

NONKEL: Ik ben blij dat ge er zo over denkt Dom.

DOM: Ons Bie is zo eerlijk als goud. Ze heeft een hart van koekenbrood. Ze zou zichzelf voor een ander totaal wegcijferen.

NONKEL: Ik weet het Dom. Zij is innerlijk en uiterlijk het evenbeeld van haar moeder. Dat was de goedheid in persoon.

DOM: Dat is zeker waar. Maar zou u ooit uw zakenimperium aan haar hebben toevertrouwd?

NONKEL: Dat denk ik niet. Uw moeder was daarvoor niet in de wieg gelegd.

DOM: Is het dan wel verstandig om gans uw fortuin na te laten aan haar evenbeeld. 't Is niet dat ik u wil beïnvloeden hé nonkel. Ik probeer gewoon zakelijk te redeneren.

NONKEL: Gij zegt daar zo al iets. Zover had ik nog niet nagedacht.

DOM: Ze heeft natuurlijk Ben, een jongen uit de duizend. Moest hij kunnen, hij droeg ons Bie op zijn handen. Maar hij kan niet. Hij heeft altijd een glas vast.

NONKEL: Ja die Ben. Hij is haar zorgenkind.

DOM: Zo is het nonkel. Ben is voor ons Bie een zorg, geen steun. Dan blijft er natuurlijk nog Stan.

NONKEL: Acht ge hem ook te goed of te zacht?

DOM: Zeker niet nonkel. Stan is een zeer geschikt kandidaat.

NONKEL: Dan rest er mij toch nog een keuze.

DOM: Zeker nonkel. Moest ik in uw schoenen staan, ik zou ook niet weten wie. Alleen Stan is niet getrouwd.

NONKEL: Wat niet is kan nog komen.

DOM: En misschien rapper dan ge denkt.

NONKEL: Hoezo? Heeft hij plannen?

DOM: Ik vrees ervoor nonkel.

NONKEL:Hoe, gij vreest ervoor?

DOM: Niet voor mijzelf maar voor u. Ik weet dat ge erg gesteld zijt op uw 'lieve Rosita'.

NONKEL: Wat heeft dat er mee te maken?

DOM: Alles. Als ge Stan in huis haalt gaat hij er gegarandeerd vandoor met uw 'lieve Rosita'.

NONKEL: Met Rosita? Dat geloof ik niet.

DOM: Ik wel. Stan is smoorverliefd op haar. En hij laat haar niet onverschillig.

NONKEL: Dat is het eerste wat ik daar van hoor.

DOM: Ik weet dat het hard aankomt nonkel. Maar 't is beter dat ge 't weet.

NONKEL: Dat ik dat van u moet horen.

DOM: Zij zullen het u niet zeggen. En ik had het ook liever niet gezegd. Het is totaal tegen mijn principes.

NONKEL: Roddelen bedoelt ge?

DOM: Juist. Maar dit is de zuivere waarheid. Ge kunt het hen zelfs niet kwalijk nemen. Gij zijt een oude zak...ik bedoel een oude man. En zij zijn allebei jong. Het leven lacht hen toe. Als ge Rosita niet wilt verliezen moet ge maatregelen treffen.

NONKEL: Maatregelen? Liefde laat zich niet dwingen.

DOM: Toch wel. Ge hebt het zelf in handen. Rosita is gewend aan een luxueus leven. En Stan heeft haar niets te bieden. Dus als Stan arm blijft....

NONKEL: Ach zo. Ja ja, ik begrijp u. Bedankt voor uw onbaatzuchtige medewerking.

DOM: Graag gedaan nonkel. En zoals ge zegt, ik deed het zonder enige bijbedoeling. Ik zou nooit iets zeggen wat een ander kan schaden.

NONKEL: Dat weet ik Dom. Daarvoor ken ik ul veel te goed.

(Bie en Ben komen binnen door de gangdeur.)

BIE: Dag nonkel. Eindelijk krijgen we u nog eens te zien.

BEN: Die occasie, zij zijn zeer raar. Op dat, ik moeten iets op drink. *(lacht en bedient zich aan de bar)*

BIE: Mogen we ons erbij zetten?

DOM: Liever niet. Ik en nonkel hebben een hoogstaande conversatie.

BIE: Wie wordt erdoor gesleurd?

DOM: Niemand. Wij hebben het over zaken. Daar snapt gij toch niets van.

BIE: We kunnen het proberen. Nietwaar nonkel?

NONKEL: Ge hebt gelijk Bie. Kom er bij.

DOM: Nonkel dit heeft geen enkele zin. Als gij uw tijd daar wilt insteken, voor mij niet gelaten. Ik ga liever terug naar mijn kamer.

NONKEL: Ge doet maar Dom. Ge zijt een vrij man in een vrij huis.

DOM: *(staat recht om weg te gaan)* Wij hadden een vruchtbaar gesprek... hoop ik.

NONKEL: Zeer vruchtbaar Dom. Ik heb veel inzicht verworven. Ge zijt bedankt.

(Dom gaat terug naar zijn kamer.)

BIE: Dom heeft geen hoge dunk van mijn zakentalent.

BEN: *(is erbij komen zitten)* In dat ding hij tromperen zich complète. Mijne chouchou zij zijn een goede zakenvrouw.

NONKEL: Wat Dom denkt doet niet ter zake. Ik zal objectief oordelen.

BIE: Daar twijfel ik niet aan nonkel. Dom is natuurlijk een ernstig kandidaat. Hij heeft aanleg voor zakendoen en meer ervaring.. Dat moet gezegd.

NONKEL: Is dat zo?

BIE: Hij heeft ooit zelf een zaak opgestart samen met een zakenpartner..

NONKEL: En?

BIE: In het begin draaide ze heel goed.

NONKEL: En later?

BIE: Liep het faliekant af. Zijn zakenpartner was onbetrouwbaar. Hij verdween met de noorderzon en de centen.

NONKEL: Dom had dus een slechte keuze gemaakt?

BIE: Ge kunt op voorhand moeilijk weten met wie ge in zee gaat hé nonkel. Daarvoor moet ge mensenkennis hebben. En Dom, helaas....

NONKEL: Hij draaide op voor alle schulden.

BIE: Zo is dat. Hij heeft wel heel hard gewerkt om er weer bovenop te geraken. Hij is zelfs gaan gokken om terug boven water te komen.

NONKEL: Dat had hij natuurlijk beter niet gedaan.

BIE: Nee, natuurlijk niet. Maar wat wilt ge? Justine hé.

NONKEL: Justine?

BIE: Justine is geen vrouw om in armoede te leven. Dom heeft het onmogelijke geprobeerd om haar bij zich te houden.

NONKEL: Dat is hem toch gelukt.

BIE: Dat is hem niet gelukt. Meer wil ik daarover niet kwijt. Geen klap achter iemands rug. Daar zult ge mij nooit op betrappen.

BEN: Mijne chouchou zij spelen het spelletje heel eerlijk mijn onkel.

NONKEL: Dat weet ik Ben. Zij is eerlijk en correct zoals haar moeder was.

(Rosita komt binnen.)

ROSITA: Kom mijnheer Victor, ik breng u terug naar uw kamer.

BIE: Nu al! Ons gesprek is nauwelijks begonnen.

BEN: En onze onkel, wij zien hem jamais.

ROSITA: Mijnheer Victor moet rusten.

BIE: Nog even nonkel? Nog een paar minuutjes?

NONKEL: Het spijt mij Bie. Ge hebt mijn lieve Rosita gehoord. Een andere keer. Wij zien ons nog.

(Rosita vertrekt met nonkel door de klapdeur.)

BIE: Wat een venijnige heks. Die heeft nonkel volledig in haar macht.

BEN: Zo zijn dat chouchou. Mijn onkel hij hebben niets te pap in de brok.*(lacht)*

BIE: Niks in de pap te brokken chérie.

BEN: Dat ook chouchou.

BIE: Rosita is echt gevaarlijk. Dom heeft gelijk. Stan moet haar opvrijen en in zijn netten strikken.

BEN: Haar vrij op, hij zullen dat zeker doen. Dat andere ding, dat zij doen dat met hem.*(lacht)*

BIE: Ik hoop dat hij zijn verstand gebruikt. Kom we gaan terug naar ons kamer.

BEN: *(lonkt naar de bar)* Mogen ik blijf hier mijn kleine chouchou?

BIE: Gij kunt hier niets blijven doen.

BEN: Toch wel. Ik kunnen nonkel nog éne plezier doen. *(gebaar van drinken)*

BIE: Straks doet ge nonkel zoveel plezier dat ge niet meer op uw benen kunt staan. Dus, meekomen zeg ik.

BEN: Juffrouw Rosita zij zeggen tegen mijn onkel datzelfde ding. Daarvoor zij zijn een venijnige heks.

BIE: Wat wilt ge insinueren chérie?

BEN: Dat in mijn pap ik ook niks hebben te brok chouchou.

(Bie en Ben gaan af door de gangdeur. Er speelt kerstmuziek terwijl het doek dichtgaat.)

D O E K

VIERDE BEDRIJF

Veertiende Tafereel: Dom – Justine – Bie – Ben – Stan.

(’t Is kerstavond. Kerstmuziek hult de ontvangkamer in een gezellige kerstsfeer. Dom, Justine, Bie, Ben en Stan zitten fijn uitgedost en opgekleed in de salon. Na enige ogenblikken sterft de kerstmuziek uit. Ben staat recht en begeeft zich naar de bar voor een whisky.)

BIE: Gaat ge weer drinken chérie?

BEN: ’t Is kerstavond chérie. Ik drinken à la santé van het kleine kind in de krib. En ’t zijn goed voor mijne zenuw, weet ge.*(lacht)*

(Terwijl Ben zich een glas inschenkt valt er een korte beklemmende stilte met wat zenuwachtig over en weer gekuch. Na een korte wijle...)

DOM: Ik kan ook wat gebruiken. Maar James laat zich weer niet zien.

STAN: Bedien u zelf zoals Ben.

DOM: Ik ben te nerveus. Dat wachten werkt op mijn systeem.

JUSTINE: Zeg dat wel. Mijn kerstavond is al helemaal om zeep.

DOM : Dat moeten we er voor over hebben.

JUSTINE: Morgen ben ik in ieder geval weg. Ik laat Frederick niet langer alleen.

STAN: *(spottend)* Ge moet op kerstdag toch niet werken van uw baas?

JUSTINE: Ha ha ha, wat zijn we weer grappig ja.

BIE: Ik ben ook blij dat nonkel de knoop gaat doorhakken. De spanning wordt mij te veel.

BEN: *(is naast Bie komen zitten)* Ik hebben ook hoge spanning chouchou.

STAN: Ik hoop dat Rosita erbij is.

DOM: Gij loopt als een verliefde puber achter de rokken van die del. Om voorspraak te krijgen bij nonkel zeker?

STAN: Gij hebt mij zelf gevraagd om toenadering te zoeken tot Rosita.

DOM: Niet om daar persoonlijk voordeel uit te halen. Maar neen, mijn adoptie broertje wedt op twee paarden. Als die lichtekooi met de hele erfenis aan de haal gaat kan hij nog altijd uit haar ruif mee eten.

STAN: Nonkel heeft helemaal geen plannen met Rosita.

BIE: Dat denk ik ook niet. Het wordt één van ons drie. De vraag is alleen: wie.

DOM: Ik. Wie anders?

STAN: Ik. Ik heb evenveel kans.

DOM: Wacht maar tot nonkel te weten komt dat ge achter zijn liefje aan zit.

STAN: Rosita is nonkels liefje niet. En hij weet niets van ons twee.

DOM: Pas maar goed op. Nonkel weet misschien meer dan ge denkt.

STAN: Gij hebt hem toch niets in zijn oor gefluisterd?

DOM: Zoiets zou ik nooit doen.

STAN: 't Zou ook niets helpen. Rosita is nonkels privé-verpleegster, niets minder maar ook niets meer.

DOM: Liefde blind maakt. Gij maakt geen enkele kans bij Rosita. En zeker niet bij nonkel. Gij niet en ons Bie niet.

BIE: Waarom zou ik geen kans maken?

DOM: Omdat ge niet bekwaam zijt.

BIE: Met een sufferd als gij is nonkel ook niet geholpen.

DOM: Met een kwezel als gij evenmin.

BEN: Attentie schone broer, een brave kwezel het zijn beter dan een kwaai poesje die papt met een andere kater.

JUSTINE: Wat durft gij zeggen, zuipschuit.

BIE: De waarheid mannezot. De waarheid die nonkel niet mag weten. Maar die vroeg of laat naar boven komt.

DOM: Omdat ge achter onze rug zijt gaan roddelen, stuk achterbaks venijn.

BEN: (*vliegt recht en neemt een dreigende houding aan*) Dom gij choqueren. Ik eisen gij slikken onmiddellijk dat vieze woord. Of anders gij gaan ratrappeer een muil op uw peer u niet zullen beval.

DOM: (*staat eveneens recht en houdt zich vechtensklaar*) Kom maar op hanenkop. En begin al maar te bloeden.

STAN: Is 't nu genoeg! Op de vuist gaan op kerstavond. Zo dadelijk komt nonkel binnen. Wat moet die wel denken.

BEN: Excuseren mij Stan. Mijne colère zij was mijne baas. (*wil Dom de hand reiken*) Vrede en vriendschap schone broer?

DOM: (*negeert de uitgestoken hand*) De pot op, onnozelaar.

BEN: Waarom? Ik moeten niets op de pot.

BIE: 't Is al goed chérie. Ge zegt beter niets tegen dat uilskuiken.

DOM: Gij kunt ook beter zwijgen, onnozel schaaap. En knoop het goed in uw oren. En gij ook mijnheerke Indeherberg Aendekerk. Als dit voorbij is wil ik met niemand van u ooit nog wat te maken hebben.

BIE: Dat is dan wederzijds.

BEN: Alleluja, de vrede zijn met u..

Vijftiende tafereel: Nonkel – Rosita -Dom – Justine – Bie – Ben – Stan

(De klapdeur draait open. Rosita duwt nonkel naar binnen. Nonkel is verkleed als kerstman met grijze haren, lange witte baard, muts en alles erop en eraan. Hij heeft drie pakjes meegebracht. Iedereen staat recht en komt tot bij nonkel.)

NONKEL: Hohohoo! Hohohooo! Merry Christmas! Vrolijk kerstfeest.

BEN: Le voilà, de kerstman! Père Noël. U zijn welkome père Noël.

JUSTINE: Dom en ik zijn blij u te zien.

BIE: Ben en ik zijn 'heel' blij u te zien. Zal ik u duwen nonkel kerstman? *(duwt Rosita opzij.)*

JUSTINE: *(duwt Bie opzij)* Laat mij dat doen.

BIE: Neen, ik doe het. Waar mag ik u zetten kerstman?

NONKEL: *(wijst een plaats aan dicht bij de zetels)* Dicht bij de zetels Bie. Dan zitten we gezellig bij elkaar.

(Bie zet nonkel op de aangeduide plaats.)

DOM: Zal het zo gaan kerstman. Want ge zijt al oud.

NONKEL: De kerstman is al heel oud. Maar op kerstavond voelt hij zich weer jong. . Dan deelt hij geschenken uit. Kijk eens, kerstgeschenken *(nonkel laat de pakjes zien.)* voor Justine en Dom, voor Bie en Ben en voor Stan.

BEN: Mogen ik direct open onze cadeau kerstman. Ik zijn zo curieus als een kleine kind.

NONKEL: Geduld Ben. De pakjes moeten nog even onder de kerstboom. Eerst wil de kerstman zijn beslissing kenbaar maken. En daarna mogen de pakjes geopend worden. *(geeft de pakjes aan Rosita)* Wilt gij hiervoor zorgen, lieve Rosita.

(Rosita legt de pakjes onder de kerstboom. Iedereen zet zich neer in de zetel. Rosita zet zich naast nonkel.)

DOM: Is James er niet nonkel? Ik lust wel een drankje.

NONKEL: Op kerstavond is James vrij Dom. Kerstmis is een familiefeest. James viert het kerstfeest bij zijn familie.

DOM: Kan juffrouw Rosita dan voor een drankje zorgen?

ROSITA: Sorry mijnheer Dom. Kerstmis is een feest voor iedereen. Op kerstavond kan enkel mijnheer Victor op mijn diensten rekenen.

DOM: Het is anders wel gebruikelijk dat gasten bediend worden.

NONKEL: Voelt ge u hier nog altijd niet thuis Dom?

DOM: Toch wel nonkel. Ik voel mij hier helemaal thuis.

NONKEL: Beschouw u dan niet langer als gast en bedien u zelf.

DOM: Natuurlijk nonkel, hoe kan ik zo dom zijn.

BIE: Om uw naam eer aan te doen zeker.

DOM: Wilt gij mij een cognac inschenken, poesje?

JUSTINE: Voor mij graag een porto ... woefke.

DOM: (*staat met tegenzin recht*) Voor u een porto? Oh ja... natuurlijk poesje.

STAN: (*staat recht*) Blijf maar zitten poesje en woefke. Ik bedien wel. Dan kan nonkel beginnen.

NONKEL: Dank u Stan. Vooreerst wil ik zeggen hoe gelukkig ik ben om na zoveel jaren samen met mijn familie Kerstmis te mogen vieren.

DOM: Wij zijn ook heel gelukkig nonkel. Ons eerste kerstfeest samen met u. Het maakt Justine en mij ontzettend blij.

BIE: Ben en mij ook nonkel. Ook al beloofd het een spannende kerstavond te worden. .

NONKEL: Ik ben ook heel benieuwd hoe deze avond zal verlopen.

DOM: Dat weet ge toch nonkel. Gij hebt het zelf beslist.

NONKEL: En toch zijn verrassingen nooit uitgesloten.

DOM: Ge wilt de spanning er inhouden hé nonkeltje. Maar voor mij is het genoeg geweest. Zeg maar rap wat ge te zeggen hebt. Of ik ontplof.

BEN: Doen Dom. Zo één erfgenaam zijn uit de pijp.

BIE: De pijp uit chérie.

BEN: Dat ook chouchou.

DOM: Wilt ge u eens ophouden met uw gezever zodat nonkel kan beginnen. Vooruit nonkel, wie is het? Ik luister.

JUSTINE: Wij... luisteren.

NONKEL: Nog even geduld. Eerst wil ik iedereen van harte bedanken. Ik dank u omdat gij tijdens deze kerstdagen van uw kostbare tijd voor mij hebt vrijgemaakt.

JUSTINE: Dat was graag gedaan nonkeltje.

BEN: Geen enkele probléme. Mijn tijd hij was steeds gevullen.

DOM: Uw glas ook.

BIE: Wij vonden het heel aangenaam hier te mogen zijn.

NONKEL: Dat doet mij plezier. Tijdens uw verblijf heb ik mij van ieder van u een duidelijk beeld gevormd. Ik kan dus in eer en geweten mijn enige erfgenaam aanduiden.

DOM: Dit gaat de goede richting uit. Ik voel het.

NONKEL: Ik gun u alle drie mijn nalatenschap. Er kan echter maar één erfgenaam zijn. De anderen zullen heel ontgoocheld en ongelukkig zijn..

DOM: Dat weten zij...euh ... wij, nonkel.

JUSTINE: Wij aanvaarden uw beslissing.

DOM: Zij zal onze familie niet uit elkaar drijven.

BIE: Integendeel. Ons verblijf hier tijdens deze kerstdagen heeft ons dichter bij mekaar gebracht. Nietwaar Dom?

DOM: Heel zeker Bie. Na vandaag zullen we elkaar regelmatig blijven zien. En zeker met Kerstmis.

(Stan schudt misprijzend het hoofd. Ben vraagt de aandacht.)

BEN: Ssssttt. Luisteren een keer een kleine beetje. *(Iedereen luistert. Het wordt muisstil.)*

DOM: Ik hoor niets.

BIE: Ik ook niet.

BEN: Echte waar niet? Ik dachte ik horen kleine engel zingen "Hosanna in den hoog". *(lacht)*

DOM: Onnozele clown. Mag nonkel nu eindelijk zeggen wat hij te zeggen heeft?

NONKEL: Voor ik mijn beslissing kenbaar maak heb ik eerst nog een prettige maar ook een minder prettige mededeling.

DOM: Begin maar met het goede nieuws nonkel. Ben ik de gelukkige?

NONKEL: Het goede nieuws betreft het kerstgeschenk. Het is een troostprijs voor wie zo dadelijk uit de boot valt. Een van de pakjes zal dus blijven liggen.

DOM: Heel origineel nonkel. Een troostprijs in geschenkverpakking. En dat met Kerstmis. Bie en Stan zullen u heel dankbaar zijn.

NONKEL: Gij niet Dom?

DOM: Natuurlijk wel nonkel. Maar met mijn capaciteiten kan ik met minder dan de hoofdprijs niet tevreden zijn. Mijn pakje mag rustig onder de kerstboom blijven liggen.

STAN: En nu het slechte nieuws nonkel?

NONKEL: Het slechte nieuws betreft de zogenaamde hoofdprijs, mijn erfenis.

STAN: Ge klinkt zo ernstig nonkel.

BIE: Eerder onheilspellend.

DOM: Ge wilt toch niet terugkrabbelen?

NONKEL: Was het maar dat Dom. 't Is veel erger. Zet u allen goed schrap in de zetel.

(Iedereen kijkt met vragende blikken naar nonkel.)

BEN: Gij maken mij curieuze neus, weten ge mijn onkel.

JUSTINE: Ik krijg een onbehaaglijk voorgevoel.

DOM: Kalm blijven poesje. Zo erg kan het niet zijn. Voor de dag met dat nieuws nonkel. En zeg dan rap wie heel het boeltje erft.

NONKEL: Ik weet niet hoe eraan te beginnen. Wilt gij het zeggen, lieve Rosita?

ROSITA: Zeker mijnheer Victor. Voor u is dit veel te zwaar. *(tot de anderen)* Ge weet het... of ge weet het niet... maar heel de financiële wereld staat op zijn kop. De beurzen zijn gecrasht.

STAN: Is dat erg?

ROSITA: Heel erg. De aandelen van mijnheer Victor zijn momenteel geen cent meer waard. Zijn banken staan in de rode cijfers.

DOM: Schulden nonkel?

NONKEL: Zo wordt dat ook genoemd Dom.

DOM: Veel?

NONKEL: Heel veel.

DOM: Hoe kunt ge zo stom zijn.

BIE: Gelukkig zijn er nog de warenhuizen.

ROSITA: Zij beleven moeilijke tijden. Er is vers kapitaal nodig. Maar zoals ik al zei, de banken hebben geen geld.

DOM: Dan moet nonkel zijn huizen en appartementen maar verkopen. Die brengen toch niets op.

ROSITA: Dat zou een oplossing zijn. Maar mijnheer Victor heeft het onroerend patrimonium al zwaar gehypothekeerd. Zonder resultaat. Al het geld dat hij leende is mee verzwolgen in een bodemloze put.

DOM: Wat probeert ge ons nu eigenlijk te vertellen ... (*sarcastisch*) 'lieve Rosita'?

JUSTINE: Toch niet dat...?

BIE: Dat nonkel helemaal failliet is?

ROSITA: Helemaal failliet. Dat is de exacte benaming.

DOM: Nonkel zeg dat het niet waar is.

NONKEL: Ge hebt die lieve Rosita gehoord.

DOM: Die 'lieve Rosita' kan mij gestolen worden. Ik wil het uit eigen uw mond horen.

NONKEL: Het is de harde realiteit Dom. Ik ben totaal geruïneerd. Ik bezit geen roeie duit meer.

BEN: Zelfs geen nagel om te krabben aan uw gat nonkel?

NONKEL: Zelfs dat niet Ben. Alleen een berg schulden.

DOM: En dat is dan de hoofdprijs? Een berg schulden als kerstgeschenk voor uw enige erfgenaam?

NONKEL: Het spijt me Dom. Maar het is zo en niet anders.

STAN: Hoe moet het nu verder nonkel?

NONKEL: Om te beginnen zal ik die lieve Rosita en mijn trouwe James moeten ontslaan.

DOM: Dat had ge al veel eerder moeten doen. Die twee steken hier toch geen poot uit.

STAN: Zij zorgen voor nonkel. Hij kan hen niet missen.

NONKEL: En toch zal het moeten Stan. Al mijn eigendommen gaan onder de hamer. Mij rest enkel een oude dag in het armenhuis.

STAN: Er moet toch iets mogelijk zijn.

NONKEL: Er is inderdaad een kleine kans. Als iemand van u met mij op de kar wil springen. Dan kunnen we samen trachten het tij te doen keren. In ruil daarvoor wordt hij mijn enige erfgenaam.

DOM: Enige erfgenaam? Van wat?

NONKEL: Van een nieuw fortuin. Met wat meeval kunnen we de putten vullen.

DOM: En als we ze niet kunnen vullen? Wat dan nonkel?

NONKEL: Ja dan...dan verdrinken we samen.

DOM: Nee nonkel, gij zijt feestelijk bedankt. Verzuip maar alleen. Ik blijf met mijn beide voetjes op het droge.

NONKEL: Dom, als niemand mij helpt wacht mij het armenhuis.

DOM: Ge verdient niet beter, klungelaar. Mijn erfenis om zeep helpen. Ge kunt niet genoeg afzien.

JUSTINE: En daarvoor laat ik Frederick alleen. En dat op kerstavond. Ik moet er direct naartoe.

NONKEL: Moet ge op kerstavond ook al werken voor uw baas?

DOM: Haar baas? Haar minnaar nonkel. Madam valt op haar rug voor de eerste de beste flierefluiter. Ze is er met die schoft vandoor.

JUSTINE: (*vliegt kwaad overeind*) Frederick is tenminste een echte man. En geen windbuil zoals gij.

DOM: Ik vraag mij af wat die opgezette goudfazant meer heeft dan ik.

JUSTINE: Zijn pluimen Dom. (*teken met de vingers van centen*) En een mooie lange staart. En dat is meer dan gij kunt zeggen. Gij hebt een vrouw niets te bieden, nul, noppes, niente.

DOM: Gij waart anders wel rap om mee te komen.

JUSTINE: Ik was zo naïef om uw prietpraat te geloven. Maar 't was weer te mooi om waar te zijn. Gij zijt nu eenmaal een geboren loser.

DOM: Ik kon toch niet weten dat nonkel ons zou beduvelen.

JUSTINE: Ik had het moeten weten. Gij zijt allemaal dezelfde blaaskaken. En aan zo een stelletje opscheppers verdoe ik mijn kostbare tijd. Hoe kon ik zo stom zijn. (*Justine loopt kwaad naar haar kamer.*)

DOM: Hebt ge dat gehoord nonkel?

NONKEL: Poesje is niet op haar mondje gevallen. Ze scheldt woefke de huid vol.

DOM: Ge hebt haar ook een ijskoude douche bezorgd . Ze kwam mee omdat ik haar een deel van de buit beloofde.

NONKEL: Een deel van de buit? Mijn fortuin was voor u de buit? Het was u dus enkel om mijn centen te doen?

DOM: Wat dacht ge? Dat ik enige gevoelens zou koesteren voor een nonkel die ik niet ken. En die nooit van zich liet horen? En die ons moeder voor haar tijd in 't graf hielp?

STAN: Dom, dat moogt ge niet zeggen.

DOM: De waarheid mag gezegd worden.

NONKEL: Ik wilde alles goedmaken.

DOM: Door ons een pak schulden aan ons been te smeren? Neen nonkel, gij wilde ons misbruiken om uw eigen vel te redden. Maar bij mij bakt uw haring niet. Ik zeg 'salu', zonder weerziens.

NONKEL: Zie ik u dan nooit terug.?

DOM: Nooit meer ook al crepeert ge in het armenhuis. Het raakt mijn koude kleren niet, bedrieger, ouwe wijvenzot.

(Dom loopt tierend van woede naar zijn kamer. Bij de deur loopt hij Justine tegen het lijf.)

DOM: Zo gejaagd om terug met uw flikflooiër in bed te duiken? Gemene slet!

JUSTINE: Nee om weg te zijn van een hersenloos stuk onbenul. En om het kerstfeest te vieren met een echte vent.

DOM: Daar gaat ge nog spijt van krijgen, valse kat.

JUSTINE: Nog in geen honderd jaar, chagrijnige zielenpoot.

(Justine vertrekt. Dom gaat naar zijn kamer.)

Zestiende tafereel: Nonkel – Rosita – Dom - Bie – Ben – Stan.

STAN: Dit had ik u willen besparen nonkel. Zeker op kerstavond.

BIE: Dom is in alle staten. Zijn poesje is ineens een valse kat.

BEN: Woefke houden van zijn poesje. Maar poesje niet van woef. Dat zijn zijne grote colère.

STAN: Hij hoopte inderdaad met die erfenis Justine terug te winnen.

NONKEL: Het siert u dat ge het voor hem opneemt. Zijn ze al lang uit elkaar?

STAN: Al meer dan een jaar.

BIE: Wij wilden het zeggen maar...

BEN: Gij hebben gezegd wij mogen niet klap van achter. *(lacht)*

BIE: Ik vertelde het aan James. Met het uitdrukkelijk verzoek het voor u te verzwijgen.

NONKEL: James heeft er inderdaad met geen woord over gerept.

(Dom komt binnengestormd met zijn halfgesloten valies in de hand.)

NONKEL: Dag Dom. Het spijt me.

DOM: Ik heb uw spijt niet nodig.

NONKEL: Wilt ge mij voor uw vertrek de hand geven. En vrede sluiten. 't Is toch Kerstmis.

DOM: De hand reiken? En vrede sluiten met een oude wijvenzot? Die zo nodig het kerstmanneke moet spelen in plaats van zijn zaken fatsoenlijk te beheren. Ik denk er nog niet aan. Ook al is het honderd keren Kerstmis.

NONKEL: Neem dan tenminste uw kerstgeschenk mee.

DOM: Uw kerstgeschenk kan mij gestolen worden. Als de hoofdprijs al een dode mus is, wat mag die troostprijs dan voorstellen. Gij hebt mijn leven kapot gemaakt nonkel. Ik wil u nooit meer zien, niemand van u.

(Dom loopt razend en huilend van woede weg.)

BIE: Dag woefke.

STAN: Foei Bie.

BIE: Sorry. Ik kon het niet laten.

STAN: Zo heb ik Dom nog nooit gezien.

NONKEL: Hij is razend. En gij Bie? Gij zijt zeker ook heel kwaad?

BIE: Niet kwaad nonkel. Wel diep ontgoocheld.

BEN: Ik ook mijn onkel. Mijne ontgoocheling zij zijn ook vele diep. Ik moeten spoel door dat ding. *(Ben gaat naar de bar voor nog een whisky.)*

NONKEL: Het spijt mij voor u allebei.

BIE: Er is toch ook een mooie kant aan dit verhaal. Ik heb eindelijk de enige broer van mijn moeder leren kennen. Maar is dat echt waar nonkel? Dat van dat armenhuis?

NONKEL: Het zou kunnen Bie.

BIE: Maar dat laat ik niet gebeuren. Evenmin als ons moeder dat zou gewild hebben. Moest het ooit zover komen dan zijt ge bij ons altijd welkom. Wij wonen wel maar in een kleine werkmanswoning. En we hebben het niet al te breed. Maar gij kunt er altijd bij.

NONKEL: Het ontroerd mij om dat te horen Bie. Als ik u hoor spreken hoor ik uw moeder. Gij hebt allebei hetzelfde hart van goud. Daarom wil ik u nogmaals vragen of ge met mij wilt samenwerken om er weer bovenop te geraken.

BIE: Moest ik dat kunnen, graag nonkel. Maar ik wil eerlijk zijn. Ik ben daartoe niet bekwaam. En Ben drinkt. Op hem kan ik niet rekenen.

NONKEL: Ge verzaakt dus aan de erfenis?

BIE: Ja nonkel. Het spijt mij. Maar ik kan niet anders. Ik durf het risico niet aan.

NONKEL: Spijtig. Maar ik waardeer uw eerlijkheid. Ge blijft toch voor het kerstfeest. De feesttafel staat gedekt.

BIE: Neen nonkel, ik kan nu niet langer blijven.

BEN: Gij horen het mijn onkel. Mijne chouchou zij kunnen niet langer blijf. En de man hij moeten volg de vrouw. *(lacht)*

NONKEL: Vroeger was dat wel andersom hé Ben.

BEN: Vroeger was vroeger mijn onkel. Nu zijn nu. De dames zij zijn geëmancipeerd weet ge. De tijd hij zijn niet meer wat hij was. Maar uw whisky hij zijn werkelijk suprême.

NONKEL: Is de fles leeg?

BEN: In de bar er staan nog een volle fles.

NONKEL: Neem ze maar mee. Ze is voor u. Voor het kerstfeest bij u thuis.

BEN: Gij menen dat? Merci mijn onkel. Gij zijn een goede 'kloetzak'. *(lacht en gaat naar de bar om de fles te halen.)*

NONKEL: Zie ik jullie nog terug?

BIE: Heel zeker nonkel. Eerst moeten alles bezinken. Maar nu we u gevonden hebben komen we zeker terug. Nespa chérie?

BEN: Zo zijn dat chouchou. En weten gij wat gij doen, mijn onkel? Als die failliet blijven die failliet en de curateurs zij koom om alles te pik, smokkelen weg die whisky. Zo gij hebben een slok in huis bij ons bezoek. *(lacht)*

NONKEL: Dat is een goed gedacht Ben.

BEN: Ben zijn veel slimmer dan Dom. Nu ik volgen mijne chouchou. Ik zeggen nog au revoir voor mijn départ. *(Ben gaat eveneens naar de kamer.)*

Zeventiende tafereel: Nonkel – Rosita – Stan.

ROSITA: Gelukkig stapt Ben er licht overheen.

NONKEL: Bie klinkt wel erg verbitterd.

ROSITA: Ze komt dit toch te boven?

STAN: Ze heeft leren leven met tegenspoed.

NONKEL: Dan rest er nu nog één kandidaat erfgenaam.

STAN: Nonkel ge brengt mij in verlegenheid. Ik weet echt niet wat ik moet doen.

NONKEL: Wat uw verstand en uw hart u ingeeft.

STAN: Mijn verstand zegt neen, ge zijt onbekwaam. Mijn hart zegt ja, doe het. Maar ik voel mij zo machteloos.

NONKEL: Ik verwacht geen wonderen.

STAN: Maar wat kan ik doen? Ik ben een doodgewone jongen zonder speciale opleiding. Gij hebt een crisismanager nodig. Vindt ge het onredelijk als ik wat bedenktijd vraag?

NONKEL: Zeker niet Stan. Ik vind het zelfs heel verstandig.

STAN: Dan trek ik mij even terug. Ik wil alles rustig overwegen.

NONKEL: Dat begrijp ik.

STAN: Ge neemt het mij toch niet kwalijk Rosita?

ROSITA: Zeker niet Stan. Neem uw tijd. Het is een zware beslissing.

(Stan gaat naar zijn kamer.)

NONKEL: Die laat het ook afweten.

ROSITA: Dat heeft hij niet gezegd.

NONKEL: Wat verwacht gij?

ROSITA: Dat hij het doet.

NONKEL: De erfenis van een berg schulden aanvaarden? Hij zou goed zot zijn.

ROSITA: Het zou bewijzen hoeveel hij om u geeft.

NONKEL: Om mij?

ROSITA: En om mij natuurlijk.

NONKEL: Hoever staat het tussen u twee?

ROSITA: Ik zie hem heel graag. En hij mij nog liever... denk ik toch. Ik hoop dat hij mij vraagt.

(Bie en Ben komen gepakt binnen.)

BIE: *(geeft nonkel een hand)* Dag nonkel. Ik was blij u te leren kennen.

NONKEL: Ik u ook kind.

BIE: Ik hoop dat alles nog goed komt.

NONKEL: Ik vecht tot de laatste snik.

BIE: Ge begrijpt dat ik geen enkel risico kan nemen.

NONKEL: Dat begrijp ik volkomen.

BIE: Dan ga ik nu maar. Ik wens u nog een zalig kerstfeest nonkel.

DOM: Ik u ook Bie. Een zalig en misschien toch nog vrolijk kerstfeest. En vergeet uw kerstgeschenk niet mee te nemen.

BIE: Ge zijt bedankt nonkel. Maar ik kan dat nu niet aannemen. Ge zijt zelf blut. Ge kunt beter niets meer weggeven. Tot ziens ... binnenkort misschien.

NONKEL: Ge zijt altijd welkom kindje. Rosita zal u uitlaten.

(Rosita begeleidt Bie tot in de hal.)

BEN: Au revoir mijn onkel. Ik was heel graag in uwe huis. Veel merci voor al die ding nesp. *(lacht)*

NONKEL: Graag gedaan Ben. Kom spoedig nog eens langs.

BEN: Dat het zal niet mankeer. En stoppen weg die goede whisky voor mijn bezoek, wilt ge?

NONKEL: Afgesproken Ben. *(fluisterend)* En neemt gij het kerstgeschenk mee.

BEN: Durven ik dat mijn onkel? Mijne chouchou zij zeggen neen.

NONKEL: Verberg het onder uw jas. Dan ziet ze het niet.

BEN: Vele merci en dank u wel nonkel kerstman. Ze zullen niks zien voor we zijn thuis. Au revoir en joyeux Noël.

NONKEL: Vrolijk kerstfeest Ben.

(Ben loopt naar de kerstboom, stopt het geschenk onder zijn jas en vertrekt samen met Bie.)

NONKEL: Nu is het afwachten. Zou het lang duren denkt ge?

ROSITA: Ik hoop van niet. Als hij lang nadenkt en zijn verstand laat spreken doet hij het niet. Maar als hij niet nadenkt en zijn hart volgt, stormt hij hier zo dadelijk binnen en roept: "Ik doe het!"

(De deur vliegt open en Stan stormt naar binnen.)

STAN: Ik doe het!

NONKEL: Zijt ge zeker?

STAN: Voor honderd procent. Ik wil niet dat gij in het armenhuis en Rosita op straat belanden.

NONKEL: Maar wat als het ons niet lukt?

STAN: Dan komt ge allebei bij mij wonen.

NONKEL: Gij neemt wel een groot risico.

STAN: Gij en Rosita zijn mij dat risico waard.

NONKEL: Ge beseft toch dat ge alles kunt verliezen en niets winnen?

STAN: Neen Nonkel, ik kan enkel alles winnen en heb niets te verliezen.

NONKEL: Dat begrijp ik niet.

STAN: Omdat ge niet alles weet. Wij, Rosita en ik, wij zien elkaar graag nonkel. Ik vraag niet liever dan met Rosita te mogen trouwen.

NONKEL: *(knipoogt naar Rosita)* Wablief! Ik had nergens ook maar een flauw vermoeden van.

STAN: Dat is nogal verschieten hé nonkel.

NONKEL: Zeg dat wel. Wat zegt mijn lieve Rosita daarvan?

ROSITA: Ik zeg ja, ik wil.

NONKEL: *(terzijde)* Mijn kerstavond kan niet meer stuk.

STAN: Wat zegt ge nonkel?

NONKEL: Ik wens u beiden veel geluk. Ook al voel ik mij het eenzaamste schepsel in het hele heelal.

STAN: Komt het zo hard aan?

NONKEL: Het doet mij meer dan ge denkt. Mijn lieve Rosita en ik hebben een heel hechte band.

STAN: Dat begrijp ik nonkel. Na al die jaren dat jullie samen zijn.

ROSITA: De band tussen mij en mijnheer Victor is wel heel bijzonder.

STAN: Ge bedoelt dat er een diepe vriendschap is.

NONKEL: Ik zou het eerder liefde noemen. In de loop der jaren zijn we erg veel van elkaar gaan houden.

STAN: Dus toch. Dom suggereerde al dat er meer aan de hand was tussen u twee.

ROSITA: Domme Dom had gelijk.

STAN: Rosita, hoe is het toch mogelijk! Nonkel is toch veel te oud.

ROSITA: Hoe ouder hij wordt hoe meer ik van hem hou.

STAN: En ik dan? Ge kunt toch niet van twee mannen tegelijk houden.

ROSITA: Waarom niet? Wat ik voor mijnheer Victor voel is niet hetzelfde als wat ik voor u voel.

STAN: Wat voelt ge dan voor hem?

ROSITA: Wat een dochter voelt voor haar vader.

STAN: Maar hij is uw vader niet.

NONKEL: Wel haar pleegvader Stan. Rosita is mijn pleegdochter.

STAN: Wablief? Uw pleegdochter?

NONKEL: Zo is het. Op één van mijn reizen doorheen Zuid-Amerika bezocht ik een weeshuis. In een hoekje zag ik een klein meisje. Ze zat daar met een treurige blik in haar grote vragende ogen. Ik was ontroerd en nam haar op in mijn huis. Later adopteerde ik haar en gaf haar mijn naam: Rosita Mettepenningen.

STAN: Nonkel... Rosita, ik schaam mij. Hoe kon ik ook maar één enkel ogenblik twifelen.

NONKEL: Wij hebben het zelf uitgelokt. Om te zien hoe jullie zouden reageren.

STAN: Bie had haar twijfels maar Dom is er serieus ingetrapt.

NONKEL: Dat heb ik ondervonden.

STAN: Maar dan is Rosita uw enige erfgename.

NONKEL: Een erfgename zonder erfenis.

STAN: Het spijt mij voor u Rosita. Dat moet verschrikkelijk zijn.

ROSITA: Ik heb u toch om mij te troosten.

STAN: Op mij kunt ge rekenen. En weet ge, aan iedere tegenslag is ook een goede kant.

NONKEL: Aan een faillissement is geen goede kant.

STAN: Toch wel nonkel. Nu Rosita ook arm is staan we gelijk. We beginnen vanaf nul. We bouwen samen aan een nieuwe toekomst. Eenvoudiger kan niet.

NONKEL: Misschien is alles toch niet zo eenvoudig als ge wel denkt.

STAN: Is er nog een probleem nonkel?

NONKEL: Misschien wel een luxeprobleem. Stel dat mijn fortuin volledig intact is? En Rosita toch schatrijk?

STAN: Nonkel we moeten onszelf niets wijsmaken. Uw fortuin is weg. Dat hebt ge ons wel heel duidelijk laten verstaan.

NONKEL: En moest ik dat verhaaltje over de ondergang van mijn zakenimperium verzinnen hebben?

STAN: Stop ermee nonkel. Zoiets zoudt ge ons nooit aandoen.

NONKEL: Wie weet. Misschien was dit wel de ultieme test waarvoor ik u gewaarschuwd heb.

STAN: Nonkel gij klinkt zo overtuigend. Ik zou u haast gaan geloven.

ROSITA: Dat kunt ge maar beter doen.

STAN: Dan is Rosita toch de enige erfgename.

NONKEL: In principe is dat zo. Maar Rosita wilde dat ik mijn familie zou leren kennen. En hen betrekken in mijn nalatenschap.

ROSITA: Ik vond dit niet meer dan billijk.

NONKEL: Ik wilde echter mijn fortuin niet versnipperen. Daarom ging ik akkoord om één van jullie drie in mijn testament op te nemen. Uiteraard de meest geschikte.

STAN: Zo ontketende u wel een familiestrijd hé nonkel.

NONKEL: Daar was ik mij van bewust. Maar ik moest het doen. Ik moest met volstrekte zekerheid weten welk vlees ik in de kuip had.

STAN: En viel het mee, dat vlees in de kuip.

NONKEL: Wat Bie betreft wel. Maar ik zou haar geen dienst bewijzen met mijn erfenis.

STAN: En Dom?

NONKEL: Dom heeft mij zwaar ontgoocheld. Zijn arrogantie en onbeschoftheid maar vooral zijn hebzucht kenden geen grenzen. Hij zette zich zelf buitenspel.

STAN: Zo bleef ik over als kandidaat.

NONKEL: Voor wie ik sowieso gekozen had.

STAN: Waarom dan nog die ultieme test?

NONKEL: Ik zag er tegen op om Dom en vooral Bie mijn beslissing mee te delen. Maar Dom was enkel op mijn fortuin uit en zou zonder centen vanzelf afdruipe. En Bie kon in haar toestand geen enkel risico nemen.

STAN: En ik?

NONKEL: Gij waart verliefd op Rosita. Ik was er zeker van dat ge ons niet in de steek zou laten.

STAN: Dus, gij wist het van mij en Rosita?

NONKEL: Vanaf de eerste dag. Rosita zou zoiets voor mij nooit verzwijgen. Bij deze heet ik u dan ook officieel welkom in de familie.

STAN: Daar heb ik het weer wat moeilijk mee. Ik wilde zo graag als evenwaardige partner met Rosita naar het altaar stappen.

ROSITA: Dat doet ge toch vermits ge de helft van vaders fortuin erft.

STAN: Als ge het zo bekijkt.

ROSITA: Wij bekijken het zo. Ge kunt dus in alle gemoedsrust met mij trouwen.

NONKEL: Vrouwen hebben altijd het laatste woord Stan. Dat zult ge nog wel ondervinden. Nu laat ik u beiden even alleen om van het ogenblik te genieten. Wilt ge mij even terugbrengen Rosita?

ROSITA: Natuurlijk vader; maar zoudt ge niet beter nu...

NONKEL: Nog even geduld. Alles op zijn tijd. Tot straks Stan.

STAN: Ja, tot straks nonkel. (*Rosita rijdt nonkel door de klapdeur weg en komt dadelijk terug.*) Jullie hebben mij allebei flink bij de neus genomen.

ROSITA: Het moest Stan. Er stond teveel op het spel. (*vleiend*) Ge neemt het ons toch niet kwalijk?

STAN: Hoe zou ik u iets kwalijk kunnen nemen. Morgen is het Kerstmis. We vieren voor de eerste keer samen het kerstfeest.

ROSITA: Vader had er zo op gehoopt om samen met de ganse familie het kerstfeest te kunnen vieren. Maar niemand wilde blijven.

STAN: Wat goed te begrijpen is na hun enorme ontgoocheling.

ROSITA: Nonkel had voor iedereen een kerstgeschenk voorzien. Dat hadden ze toch minstens kunnen aannemen.

STAN: Dom was razend omdat zijn droom als een zeepbel uiteenspatte. En Bie vond het ongepast omwille van de zorgelijke toestand van nonkels financiën.

ROSITA: Gelukkig heeft Ben het geschenk wel meegenomen.

STAN: Wat zou er in dat pakje zitten? Weet gij het?

ROSITA: Natuurlijk weet ik dat. Ik hoop dat Bie en Ben het vanavond nog open maken. Dan staan ze in de kortste tijd hier terug. *(De bel rinkelt.)*

STAN: Zouden ze dat al zijn?

ROSITA: Dat gaan we direct zien.

(Rosita gaat open doen. Bie en Ben stormen naar binnen, recht op Stan af. Ben is goed aangeschoten en spreekt met stijve tong.)

BIE: Stan, nonkel is helemaal niet failliet. Hij heeft ons een prachtig kerstgeschenk gegeven. Dit is de mooiste Kerstmis van mijn leven.

STAN: En wat is dat kerstgeschenk?

BEN: Een 'certificat' van de bank.

BIE: Wij krijgen een levenslange rente. Al onze zorgen zijn van de baan. Als dat geen goed nieuws is.

STAN: Ik heb ook goed nieuws. Rosita en ik zijn nonkels erfgenamen.

BIE: Heeft Rosita dan toch een stuk van de koek ingepalmd?

STAN: Integendeel. Rosita heeft een stuk van de koek afgestaan. Zij is de pleegdochter van nonkel. En sedert deze avond mijn verloofde.

BIE: Wablief? De pleegdochter van nonkel? En uw verloofde?

STAN: Dat is verschieten zeker?

BIE: En of. Ik heb zo lichtzinnig over haar geoordeeld. Ik ben echt beschaamd. Mijn excuses Rosita...

ROSITA: Dat is niet nodig. Vanaf nu kijken we enkel naar de toekomst. Zal ik uw nonkel roepen?

BIE: Graag Rosita. Ik kan niet wachten om hem te bedanken. *(Rosita gaat nonkel halen.)*

BEN: In die tijd ik visiteren de bar. Ik drinken op dat geluk van mijn schone broer en mijn nieuwe schone zus.

BIE: Chérie, gij hebt al bijna die ganse fles van nonkel naar binnen. Te veel is te veel.

STAN: En te min zijn niet genoeg. Dus ik nemen mij nog maar een slok.

(Ben gaat naar de bar. Rosita komt met nonkel naar binnen gereden.)

BIE: Nonkel ik kan u niet genoeg bedanken voor het mooie kerstgeschenk.

BEN: Vele merci mijn onkel. Ons geluk het zijn zo groot dat ik doen u éne plezier..

NONKEL: Het is u van harte gegund. Uw geluk is mijn geluk.

BIE: Ons moeder zei altijd dat er op kerstavond wonderen kunnen gebeuren.

STAN: Zij zei dat in de hoop dat nonkel op een kerstavond voor de deur zou staan.

NONKEL: Het spijt mij. Ik hoop dat zij mij van hierboven kan vergeven. En dat zij dit kerstfeest met ons zal meevieren.

ROSITA: Dat zal zij zeker doen vader.

NONKEL: Dan kunnen we nu met zijn allen aan tafel.

BEN: Maar mijn onkel, wij zijn niet met zijn al. James, hij zijn er niet.

NONKEL: Wilt ge dat James erbij is?

STAN: Dat zou fijn zijn nonkel. Maar hij viert het kerstfeest samen met zijn familie.

NONKEL: Dat is zo Stan. En toch kan hij onmiddellijk hier zijn.

STAN: Woont zijn familie dan vlakbij?

NONKEL: Heel vlakbij. Wacht, ik zal hem even roepen. James!!! *(met de stem van James)* Heeft de meester mij geroepen? *(met de stem van nonkel)* Ge moogt u vertonen James.

(Nonkel staat recht, ontdoet zich van zijn kerstman gewaad en alle andere attributen van zijn vermomming.)

BIE: Maar gij zijt nonkel niet, gij zijt James.

BEN: Bien sûre chouchou, hij zijn James en niet onze onkel.

NONKEL: James is nonkel, Ben.

ROSITA: En nonkel was James.

BIE: Zijt gij echt nonkel... nonkel?

BEN: En niet James... James?

NONKEL: Ik ben uw nonkel Victor. In levende lijve.

STAN: Maar waarom die vermomming?

NONKEL: Omdat ik de ware aard van mijn erfgenamen wilde doorgronden. Als James hoopte ik hun vertrouwen te winnen. Zo zou ik zaken aan de weet komen die ik als nonkel nooit zou te horen krijgen.

STAN: Nu wordt alles duidelijk.

BIE: Hoe ge ons kon zien en horen zonder zelf gezien te worden.

STAN: Nonkel ge hebt ons een serieus rad voor de ogen gedraaid.

BIE: Ik zou zeggen ons flink in het ootje genomen.

BEN: Maar neen, onze onkel hij heeft ons afgetrekt een ferme kloot.

BIE: Dat ook chérie.

NONKEL : Dan kan nu het kerstfeest beginnen.

BIE: Voor Dom zal er geen kerstfeest zijn.

NONKEL: Dat is zijn eigen schuld. Dom kwam naar hier met slechte bedoelingen. Omwille van Kerstmis wilde ik alles vergeven en vergeten. En vrede sluiten . Hij weigerde echter mijn uitgestoken hand. En zijn kerstgeschenk. Het spijt mij voor hem. Maar laat dit de feestvreugde niet bederven. Wij maken er een echt ouderwets gezellig kerstfeest van.

BEN: Dat het zijn een goede gedacht mijn onkel. Want mijn honger hij zijn niet stil en mijn maag zij zijn niet vol.

STAN: En uw dorst Ben?

BEN: De kerstnacht hij zijn nog lang schone broer.

ROSITA: Komt ge mee vader?

NONKEL: Zo dadelijk mijn lieve Rosita. Begeleid onze gasten alvast aan tafel. .

(Bie, Ben, Stan en Rosita gaan weg door de klapdeur. Nonkel blijft even namijmeren.)

NONKEL: Eindelijk, het is zover. Ik ben herenigd met mijn familie. Een deel toch. Spijtig van Dom. Misschien komt hij nog tot inkeer. En komt alles nog goed. Kerstmis is toch het feest van de vrede. En zijn kerstgeschenk ligt op hem te wachten. Mijn adoptie dochter en adoptieneef hebben samen het geluk gevonden. Het gezin Constant Indeherberg Aendekerk – Mettepenningen is in de maak. Het stond wellicht zo in de sterren geschreven. Of heeft de kerstman de sterren misschien een zetje gegeven? Whatever, my Lord, eind goed alles goed. *(Nonkel duwt de rolstoel tot aan de klapdeur.)* En ‘by the way, ik wens aan alle mensen die van goede wille, zijn een zalig en vredevol kerstfeest.. *(Nonkel gaat weg door de klapdeur.)*

E I N D E

